

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

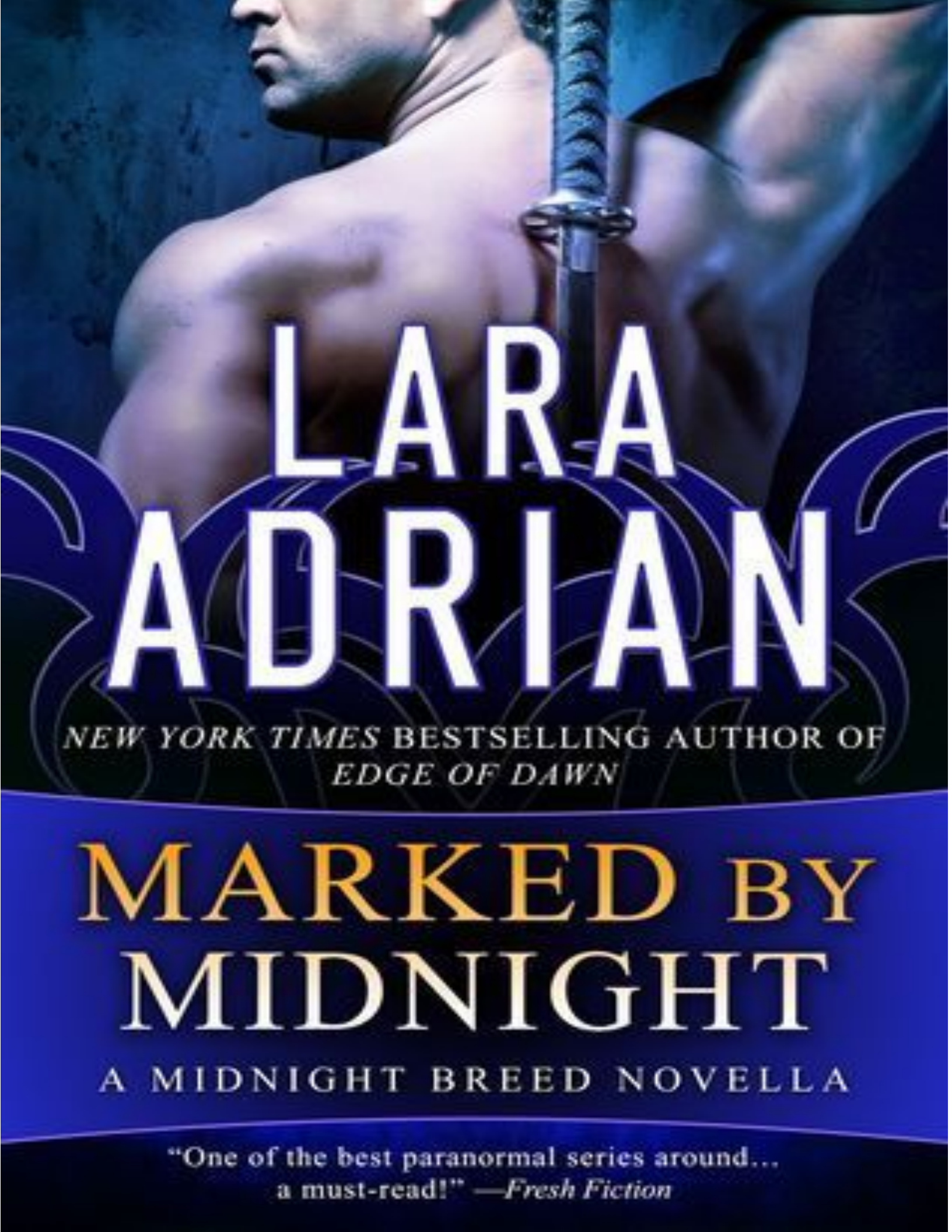
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
EDGE OF DAWN

MARKED BY MIDNIGHT

A MIDNIGHT BREED NOVELLA

"One of the best paranormal series around...
a must-read!" —*Fresh Fiction*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÖLÜM 1

Londra'nın üzerindeki gece göğü, akşamki şiddetli yağmur fırtınasından kalan kara bulutlarla kaplı, kalın ve uğursuzdu. Sağanak saatlerce sürmüş ve kent sakinlerinin çoğunu sığınmak için içeri sürüklemişti.

Mathias Rowan ve ona bu gece devriye gezerken eşlik eden diğer üç Tarikat savaşçısının, bir hafta önce Southwark'ta buldukları vampir ininin fırtınanın ortasında işgal edileceğinin neredeyse kesin olduğunu bilerek tam olarak kullandıkları bir avantajdı.

Mathias kendi türünü öldürmeyi hiçbir zaman kolay bir şey olarak görmemiş olsa da, metruk tuğla binada çöreklenen kan bağımlısı Rogue'ların yuvası sonlandırılmalıydı. Kötü kokulu inin arka odasında bir yığın halinde duran insan kemikleri koleksiyonu, Haydutların infazları için fazlasıyla yeterli bir gerekçe olmuştu.

Mathias'ın Tarikat'ın siyah Range Rover'ında işgal ettiği yolcu koltuğunun arkasındaki savaşçı Rory Callahan bir uluma çıkardı.

"Kahretsin, bunlar hasta, Kan İğrenç pisliklerdi."

Hâlâ toy ve hayata karşı çoğunlukla aptal olan Callahan öne doğru eğilmiş, sırtıyordu; baskın sırasında hepsini saran savaş öfkesinin kanıtı olan dişlerinin uçları hâlâ dudağının arkasında görünüyordu. Ekibin en genci olduğundan, bu gece karşılaştıkları deliliğe her Breed erkeğinin ne kadar yakın olduğunu anlayacak kadar ölüm ya da şiddet görmemişti henüz.

Arka koltukta Callahan'ın yanında oturan ekibin üçüncü üyesi Deacon alçak sesle, ciddi bir küfür savurdu. "Bir süredir öldürüyorlardı. İyi ki evsizleri tüketmekten yorulup şehir dışına taşınmadan önce onları kül etmişiz de insanlar sürülerinin azaldığını fark etmişler."

Mathias acımasızca onaylayarak homurdandı.

Sadece Liam Thane, hızla giden aracın direksiyonundaki Breed savaşçısı, işlerini bitirip inden ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişti.

Mathias erkeği yirmi yıldan fazla bir süredir tanıyordu - her ikisi de farklı ve o zamandan beri feshedilmiş olan, Irk için polislik organizasyonunun bir parçasıyken. Mathias o zamanlar Boston'da müdür olarak görev yapıyordu ve Thane çoğunlukla Avrupa ve Birleşik Krallık'ta gizli operasyonlarda çalışmıştı.

Hiç kimse iri yarı, siyah saçlı vampire neşeli diyemezdi ama Thane bu gece her zamankinden daha dalgın görünüyordu. Mathias yolcu koltuğundan ona baktı. Thane'in uzun saçları ensesinde bir kuyruk halinde toplanmıştı, elmacık kemiklerinin ve sert çenesinin sert kesimini vurguluyordu. Gözlerini kırpmadan dosdoğru ileriye bakıyor, Thames Nehri'nin kıyısını takip eden yağmurla kayganlaşmış yola odaklanıyordu.

"Onlardan birini tanıyordum," diye mırıldandı, bakışları gözünü kırpmadan, yoldan hiç ayrılmadan. "Bir zamanlar iyi bir adamdı... kuzenim Jacob."

Thane'in bu sözleri üzerine araç sessizliğe büründü; Rover'ın motorunun uğultusu ve nehirden esen gece rüzgârının camlara vurmasından başka bir şey duyulmuyordu.

Mathias özür dilemedi ya da sempati göstermedi. Thane de Mathias'ın kendisi gibi bunu istemezdi. Onlar savaşçıydı. Yapmaları gereken bir iş vardı ve ne kadar tatsız olursa olsun onu yaptılar.

Ne kadar kişisel olursa olsun.

Sıradan koşullar altında bile, ırkları arasındaki hastalıklı katillerle başa çıkmak söz konusu olduğunda Tarikat'ın adaleti hızlı ve kesindi. Ne de olsa, Irk'ın büyük bir Rogue saldırısıyla dünya çapında insanlığa ifşa edilmesinin üzerinden sadece yirmi yıl geçmişti. Bunu takip eden dönemde insan/ırk ilişkilerinin zayıf olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Ve şimdi, sadece birkaç gün önce Washington, D.C.'de, Tarikat'ın endişelenmesi için daha fazla neden vardı. Dünya barış zirvesini bozmayı amaçlayan bir bombalama-

-Breed'i öldüren ultraviyole ışıkla çalışan bir silah kullanan Tarikat'ın kurucusu Lucan Thorne tarafından sadece saniyeler kala engellenmişti.

Saldırı ve vampir ve insan nüfusları arasında kışkırtmak istediği savaş dağıtılmış, baş mimarı öldürülmüştü ama tehdit hâlâ çok gerçektir.

Tarikat'ın güçlü, gizli düşmanları vardı. D.C.'de bir tanesini ortadan kaldırmışlardı, ama savaştan döndüklerinde daha anlatılmamış bir düşman olduğunu fark etmişlerdi.

sayıları hâlâ gölgelerde faaliyet göstermekte, yıkım planları yapmakta ve tekrar saldırmak için fırsat kollamaktadır.

Buna kıyasla Londra, henüz etkisiz hale getirilmiş bir Rogue sorunu dışında, şehirde yaşanan tek savaşın geçen hafta Thames Nehri'nin bulanık sularına yarım düzine ceset bırakan çete şiddeti olduğu için şanslıydı.

Rover Southwark'ın Bankside bölgesinden geçerken Mathias nehrin kenarında bir grup kolluk kuvveti aracını fark etti. "Tanrım," diye mırıldandı. "Görünüşe göre JUSTIS içkiden başka bir yüzen balık avlıyor."

"Oraya gidip bir göz atmak ister misin?" Thane sordu.

Onun başını sallamasıyla büyük savaşçı yoldan saptı ve arabasını Ortak Kentsel Güvenlik Görev Gücü Girişim Ekibi'ne hizmet eden insan ve Irk memurlardan oluşan küçük bir topluluğa doğru sürdü.

Olay yerinin çevresine park ettiler ve olay yerine doğru yürüdüler. Üçgen far huzmeleri kıyı şeridinden karanlığı delip geçerek küçük bir motorlu teknenin yaklaşmakta olduğu suyun üzerinde parlıyordu. Dalış kıyafetleri giymiş bir çift memur teknenin kış tarafında oturmuş, ayaklarının dibinde soluk bir muşambaya sarılmış büyük, hareketsiz bir nesne duruyordu.

Mathias'ın keskin Irk duyuları, birkaç metre öteden bile sudan çıkardıkları ölü insanı görmesine -ve koklamasına- izin veriyordu.

"Tarikat'ın Southwark'ta gecekondu yapmaktan daha iyi işleri olduğunu düşünürdüm."

Mathias başını görevli JUSTIS subayının gür, bariton İngiliz sesine doğru çevirdi.

Gavin Sloane, kumlu sarı saçları ve delici mavi gözleri olan, yüksek, geniş omuzlu bir erkekti. Mathias ve ekibini başını sallayarak ve hazır bir sırıtışla selamlamak için yanlarına geldi. "Eğer eskiden beri arkadaş olmasaydık, buraya ilk bizim geldiğimizi hatırlatmak zorunda kalabilirdim, yani bu bizim partimiz."

Tarikat ve JUSTIS arasındaki ilişki dünya çapında en iyi ihtimalle korunaklı olsa da, Sloane, Mathias'ın yaptığı gibi, bölge sınırlarının ötesinde müttefiklere sahip olmanın değerini anlıyor gibiydi. Son on yıl içinde zaman zaman vaka istihbaratını paylaşmışlar ve birbirlerine karşı işlerinin ötesine geçen bir saygı geliştirmişlerdi.

Geçen yıl, Sloane sonunda bir yuva kurmaya ve bir eş almaya karar verdiğinde, Mathias'ı ailesinin Darkhaven'da verdiği resepsiyona davet etmişti. Mathias bu davetten kimin daha çok rahatsız olduğunu bilmiyordu.

Kutlamada bir Tarikat üyesinin varlığı -Sloane'un yüksek doğumlu Breedmate'i Katherine veya JUSTIS subayı kardeşleri.

Sloane'un geniş gülümsemesi Mathias'ın omzuna vurarak selamlarken ve savaşçıların silah kemerlerinde gece baskınından kalma titanyum kılıçlara ve yarı otomatik ateşli silahlara göz atarken hiç bozulmadı. "JUSTIS'in endişelenmesi gereken bir şey var mı?"

"Artık değil," dedi Mathias. Nehir kıyısına indirilmekte olan şamandırayı işaret etti. "Tarikat'ın endişelenmesi gereken bir şey var mı?"

Sloane başını salladı. "Sadece başka bir ölü bokböceği."

Söz konusu açıklama, son çete savaşı kurbanlarının her birinin ortak dövmesine atıfta bulunuyordu. Bu ölümle birlikte ceset sayısı yediye yükseldi. Haftada ortalama bir ceset çıkaran 213 millik nehirde ceset bulmak alışılmadık bir durum olmasa da, Thames Nehri aniden bilinmeyen ama görünüşe göre ölümcül olan yeni bir çetenin üyelerine boğuluyordu.

Mathias ve ekibi Sloane'u kurtarma işleminin yapıldığı yere kadar takip etti. Üç JUSTIS memuru muşambaya sarılı cesedi beton nehir kıyısına çekti. Ceset yere çöktüğünde plastik parça düştü ve iri yarı bir erkek ortaya çıktı.

"Cesedin üzerinde kimlik yok," dedi Sloane. "Parmak izlerini araştıracağız, ancak bu dava da incelediğimiz diğer altı davayı takip ederse, bu adamın da sabıka kaydı olması muhtemel değil. Tüm kurbanlarda bulunan ortak dövme dışında elimizde fazla bir şey yok."

Ölü adamın üzerinde koyu renkli, sıırsıklam giysiler vardı; sert ve çirkin yüzü ölümün etkisiyle bembeyaz kesilmişti ve dolgun sakalı ile dağınık kıvrık saçlarının kıvrık rengiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Pazularının üzerinde, kan lekeli tişörtünün kısa kollarının altında, her iki kaslı kolunun uzunluğu boyunca bir dizi dövme vardı. Sağ elinin arkasındaki bokböceği, öldürülen diğer altı adamla aynı işarete ve yere sahipti.

Mathias cesede yaklaşp hasarı incelerken Sloane JUSTIS subay arkadaşlarını el sallayarak uğurladı. Cesedin kalın boynunda ve fiçı göğsünde çok sayıda yara vardı; çoğu sıkışık kümeler halinde yoğunlaşmış derin delikler.

Kaşlarını çattı. "Diğer kurbanlar kafalarında kurşunlarla nehirde çıkarıldı. Bu adam bir şeyle bıçaklanmış. Tekrar tekrar ve çok büyük bir güçle. Ya da tutkuyla."

"Ölü ölüdür," diye mırıldandı Callahan, Mathias ve ekibin geri kalanının yanından. "Belki de onun öldürülmesi diğerlerinden daha güçlü bir mesaj vermek içindi."

Sloane omuz silkti. "Bu mümkün."

Mathias, "Son ceset iki gün önce su yüzüne çıktı," diye hatırladı. Diğerleriyle olan bariz bağlantıya rağmen, bu kurbanla ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu. Thames Nehri'nin önceki fırtınadan dolayı hâlâ çalkalanan siyah sularına baktı. Akıntı, tepedeki yoğun bulut örtüsünü zar zor delen ay ışığında sertçe çekiliyordu. "Gelgit ne yöne doğru akıyor?"

"Dışarı," diye yanıtladı Deacon.

Londra'dan uzakta, Kuzey Denizi'ne doğru.

Thane'in dalgın bakışları onun da Mathias'ın düşünce tarzını takip ettiğini gösteriyordu. "Birkaç tur daha atsa gelgit bu cesedi açık sulara taşıyacaktı. Diğerleri kadar uzun süredir nehirde değil."

"Cesedin durumuna bakılırsa," diye araya girdi Sloane, "bu zavallı piçin yirmi dört saattir ölü olduğunu sanmıyoruz." Mathias'ın bakışlarını endişeyle karşıladı. "Burada olağandışı bir şey hissediyor musun?"

Arkadaşı dedektif önsezilerinden ya da adli kanıtlardan bahsetmiyordu. Sloane, Mathias'ın duyu ötesi yeteneğine aşınaydı.

Her Melez vampir ve her yarı insan Melez dişi, bazıları diğerlerinden daha faydalı olan benzersiz bir ESP veya telekinetik yetenekle doğardı. Bu yeteneklerden bazıları çok karanlıktı, daha çok bir lanet gibiydi.

Mathias'ınki ortada bir yerdeydi, ancak meslek seçimi göz önüne alındığında, birine zarar verilen bir olay yerinde geride kalan şiddetin psişik izlerini alma yeteneği ona diğer kolluk görevlilerinin çoğundan daha fazla avantaj sağlıyordu.

Yine de bu geceki yüzer gezer olaydan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Burada olağandışı bir şey hissetmiyorum ama bu sadece cinayetin yakınlarda gerçekleşmediği anlamına geliyor."

"Ama olsaydı bilirdin," diye sordu Sloane.

Mathias başını salladı. "Şiddet bir yerde psişik bir iz bırakır, tıpkı fiziksel bir darbenin bir çürük bırakması gibi. İşin püf noktası onu kaybolmadan önce bulmaktır."

Sloane'un adamlarından biri yolun karşısından ona seslendi. Onaylamak için elini kaldırdı ama bakışlarını Mathias'tan ayırmadı. Elini sallayarak

başını sallayarak bir kahkaha attı. "Sana söylüyorum Rowan, hayat adil değil. Benim en iyi numaram ellerimi kullanmadan düzgün bir denizci düğümü atabilmektir. Seninki gibi bir yeteneğim olsaydı şimdiye kadar JUSTIS Komiserliğine terfi etmiştim. Bunun yerine, şehrin boktan tarafında şehrin pisliklerini paketlemek ve etiketlemek zorunda kaldım."

Olay yerine başka bir araç geldi ve Sloane'un memur arkadaşı ona tekrar bağırdı. "Adli tabibin gelme zamanı gelmişti," diye mırıldandı. "Gidip bu işi halletmeliyim. Size ve ekibinize gelince, Tarikat'ın buradaki varlığının bazı insanları rahatsız edeceğini ve tedirgin edeceğini söylememe gerek olmadığını biliyorum."

İnsan ve Breed memurlarından oluşan birimden ve yeni gelen adli tabipten endişeli bakışlar geliyordu. Mathias homurdandı. "Rahatsız ve tedirgin olmanın siz JUSTIS çalışanları için standart çalışma prosedürü olduğunu sanıyordum."

Sloane sırttı. "Bir şey bulursan bana haber ver, tamam mı?"

"Elbette," diye kabul etti Mathias. "Tanrı biliyor ya, her türlü yardıma ihtiyacın var. olsun."

Sloane alçak sesle gülerek ve tek parmakla selam vererek döndü ve meslektaşlarına katılmak için uzaklaştı.

"Bu adamın üzerindeki mürekkebi görüyor musun?" Savaşçılar cesetle yalnız kaldıklarında Deacon şöyle dedi. "Ciddi anlamda sert dövmelemleri var."

Mathias özenle yapılmış sanat eserlerine, soğuk kelimelere ve şifreli sembollere baktı. Birkaçının anlamını kavramak yeterince kolaydı - öldürme sayılarının ve katliamın acımasız göstergeleri, şiddetin ve ölümün yüceltilmiş, kanlı tasvirleri.

İletişim ünitesini çıkardı ve ölü adamın ve vücut sanatı koleksiyonunun birkaç hızlı fotoğrafını çekti.

Mathias daha yakından bakınca dövmelemlerinden birinde ilginç bir şey fark etti.

"Sol kolundaki Kelt haçına bakın. Arkasındaki altı köşeli yıldız yeni."

Thane kızarmış deriye ve siyah mürekkebe bakarak, "Ve sadece yarısı bitmiş," diye ekledi.

Tamamlanmamış olsa bile, yıldız karmaşıktı, son derece yetenekli bir el ve bir sanatçının detaycı gözüyle işlenmişti.

"Umarım aptal herif yarım iş için tam ödeme yapmamıştır," diye şaka yaptı Callahan.

Savaşçıların hiçbiri onunla birlikte gülmedi. Thane ve Deacon Mathias'a aynı olasılık parıltısıyla bakıyorlardı.

Mathias yüksek sesle düşünerek, "Bu durumda doğru olmayan bir şeyler var," dedi. "Kimsenin adını bile duymadığı bir çetenin altı ölü üyesi ve günler sonra ortaya çıkan yedinci bir ceset. Neden?"

Callahan omuz silkti. "Çeteler her zaman birbirlerini öldürür. Bana sorarsanız, devam etmelerine izin vermeli ve bizi bu dertten kurtardıkları için onlara teşekkür etmeliyiz."

Çocuk yanlış da olsa haklıydı. Ve ayrıca tehlikeliydi. Eğer bir çetenin savaşlarını Mathias'ın şehrine, Tarikat'ın gözetimi altında getirme gibi bir düşüncesi varsa, tekrar düşünmeleri gerekirdi.

Ve bu son ceset Thames nehrinden çıkarılmadan önce bile, cinayetlerle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Henüz tam olarak anlamlandıramadığı bir şey. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ona göre bu arayışa başlamak için en iyi yer, bu gecenin yüzeninin son saatlerinin bir kısmını geçirmiş olabileceği yerdı.

Mathias, "Bu işe başladığı yer muhtemelen onu canlı gören son yerlerden biriydi," dedi. "O dövme dükkanını bulmak istiyorum. Yani bu gece."

Deacon ona doğru şüpheli bir bakış attı. "Londra dövme dükkânlarıyla dolu. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak."

Thane, "Turist tuzaklarını ve ünlü avcısı stüdyoları hemen ortadan kaldırıabiliriz," dedi. "Bu adam gerçek bir yere gidecek. Dikkat çekmeyen, alışılmışın dışında bir yere. Onun gibi bir haydut içeri girdiğinde kimsenin kaşını kaldırmayacağı bir yere."

Mathias kabul etti. "Callahan, Rover'ı üsse geri götür. Thane ve Deacon, ayrılıp her birimiz şehrin bir bölümünü teker teker ele alırsak daha fazla yol kat etmiş oluruz."

Cesedi çok geçmeden denize taşıyacak olan akıntıya karşı başını nehrin yukarısına çevirdi. Southwark'ın refah seviyesi en düşük bölgesi etraflarında beliriyordu, karanlık binalar daha da karanlık bir gece gökyüzüne karşı duruyordu.

Bunun başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü.

BÖLÜM 2

Dövme makinesinin vızıltısı Nova'nın eldivenli parmak uçlarında titreşirken, gecenin son müşterisinin sol göğüs kafesine bir örümcek ağının narin çizgisini işliyordu.

Tasarım, Ozzy'nin Southwark'taki stüdyosuna gelen pek çok kişinin favorisiydi; mücadele ve zor zamanlardan başka pek bir şey bilmeyen, hatta şu anda Nova'nın koltuğunda oturan orta yaşlı adam gibi uzun bir süre hapiste yatan kadın ve erkekler.

Dükkânın müdavimleri herhangi bir insani yardım ödülü ya da şehrin anahtarı kazanmayacaklardı ama çoğu özünde iyi insanlardı.

Süslü kıyafetler ve büyük, ısıltılı malikaneler insanı iyi yapmazdı. Nova bunu çok genç yaşta öğrenmişti. Etrafta, tenleri mürekkep içinde ve yorgun gözlerinde kilometrelerce süren zorlu yollarla dolaşan pek çok iyi insan olduğunu fark etmesi daha uzun sürmüştü.

Ozzy bu konuda yardımcı olmuştu.

Nova ona doğru baktı, çalışırken yüzüne düşen asimetrik kesimli, siyah-mavi boyalı saçlarını üflemek için nefesini dışarı verdi. Dükkânın sahibi, kırılmış, kırılmış, dövmeli, yaşlı adam son eserinin üzerinde kamburlaşmış, kemikli, yaşlılık lekeli eli bir kaya gibi sabit duruyordu.

Oz üç saatten fazla bir süredir eserine odaklanmıştı; yetmiş iki yaşındaki sanatçı, Michelangelo'nun Sistine Şapeli'nde yaptığı gibi titizlikle, saygıyla çalışıyordu. Ozzy'nin bu geceki tuvali, geçen hafta sonu tek torununu kanserden kaybeden eski bir mahkûmun ustalıkla tasarlanmış dövmeli koluydu.

Oz, yeni yürümeye başlayan çocuğun gülümseyen yüzünü elleriyle özenle yeniden yaratmış, çocuğun suretini, adamın kolunda zaten var olan yasakçı, Gotik ormanda mutluluk içinde gezinen kanatlı bir perinin şefkatli görüntüsüne dönüştürmüştü.

Ozzy son detaylardan akan mürekkebi ve kanı silerken, dükkânın genç çırağı temizlik ekipmanlarını bırakıp bir göz atmak için yanına geldi. Dokuz yaşındaki Eddie'nin çilli yüzü bitmiş tasarımı görünce aydınlandı.

"Lanet olası dürüst Oz!" diye haykırdı sokaktaki çocuk. Ozzy bu eski çocuk suçluyu geçen yıl yanına almıştı, tıpkı on yıl önce Nova'ya yaptığı gibi. Eddie kırışmış dişlerinin ve okuldaki son kavgada kabuk bağlamış dudağının arasından sıırttı. "Dostum, bana kendi sandalyemi ve ütümü verene kadar bekleyemeyeceğim."

Oz, "Depoyu temizlemeni ve tuvaleti temizlemeni sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. "Hazır başlamışken şu lanet olası küfürlere de dikkat et."

Ozzy patrone dan çok babaydı, kendi çocuğu ya da ailesi olmamasına rağmen yaşlı adam bir şekilde bu role kendini kaptırmıştı.

Her asık suratlı evlat gibi Eddie de işlerinin hatırlatılması üzerine homurdandı. Kendisine söyleneni yapmak için dükkânın arka tarafına doğru ilerlerken Nova kendi işine ara verdi ve akıl hocasının en dokunaklı övgüsüne hayranlıkla bakmak için ona doğru baktı.

"Güzel iş," dedi ve yaşlı adama sıcak bir onay gülümsemesi verdi.

Ozzy gururla sıırttı -nadir görülen bir şeydi bu- ve hemen geri dönüp taze mürekkebi temizlemeyi ve giydirmeyi bitirdi.

Nova dikkatini tekrar müşterisine çevirdi, tam o sırada stüdyonun giriş kapısının fûme camlı penceresine doğru siyah tayyörlü, esmer, kaslı bir adam yürüdü.

Hayır, sadece bir erkek değil, aynı anda fark etti. Bir cins erkek.

Bir vampir.

Daha da kötüsü, Tarikat üyelerinden biri.

Tek kelime bile etmeden, iri ve tehditkâr bir şekilde içeri girdi.

Nova irkilmedi ama sandalyesindeki insan müşteri, bakışları iri yarı, ağır silahlı savaşçıya yönelir yönelmez irkildi.

Ozzy'nin müdavimlerinin çoğunun geçmişleri göz önüne alındığında, burunlarını temiz tutuyor olsalar bile, hiçbiri

Tarikat'ın ölümcül barış muhafızları kadrosuyla yollar. Nova da bu davetsiz misafiri pek hoş karşılamadı.

Breed erkeğine açıkça kaybolduğunu söyleyemeden, Ozzy küçük stüdyonun karşısından savaşçıya dar bir bakış attı. "Sadece randevuyla. Elini kolunu sallayarak girmek yok. Senin için bir şeyim yok, dostum."

Vampir hiç istifini bozmadan başını asık suratlı selamın geldiği yöne doğru eğdi. Kalın, dalgalı kahverengi saçları, kaba mesleğine göre fazla yakışıklı ve aristokrat bir yüzdeki çarpıcı, soluk yeşil gözleri tamamlıyordu. O sinir bozucu bakışlar Nova'nın üzerinde gezindi, sonra onu geçip Oz'a yerleşti. "Sana ve burada çalışan diğer sanatçılara birkaç sorum var."

Aksanı kendisinininki gibi İngiliz değil, Amerikan aksanıydı. Tahmin etmesi gerekirse Boston. Sesi kültürlü ve derindi - stüdyonun içine doğru ilerlerken, hoş karşılanmadığı imasını kabul etmeyi reddederek, siyah savaş gömleğinin ve kalçalarını saran pantolonunun altında dalgalandığını görebildiği kaslar kadar sertti.

Nova'nın içgüdülerini uyarıcı bir şekilde yükseldi. Meydan okuyan bakışları artık bir parıltıya dönüşmüş olan Ozzy'ye doğru bir bakış gönderdi.

"Soru sormak için de randevu almak gerekiyor," dedi savaşçıya. "Şu anda, cehennem buzullaştıktan sonraki bir zamana kadar doluyuz."

Ozzy savaşçıyla yüzleşirken, müşterisi aceleyle de olsa dükkânın arka kapısından çıktı. Nova'nın koltuğundaki adam da kaçmaktan başka bir şey istemiyor gibiydi ve eğer Nova onun üzerinde çalışmaya geri dönmemiş olsaydı muhtemelen kaçacaktı.

Ozzy ayağa kalktı ve dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buraya mürekkep için gelmediysen, yanlış yere geldin dostum. O zaman bile yanlış yerdesin."

Savaşçı homurdandı, sesinde karanlık bir eğlence vardı. "Pek yardımcı olmadı."

"Yardımseverlik benim işim değil," diye homurdandı

Ozzy. "Peki ya sen?"

Nova'nın onunla konuştuğunu anlaması bir anını aldı. Başını kaldırdı ve onun kurnaz yeşil bakışlarıyla karşılaştı. Bu gözler bir iğne kadar deliciydi.

Onun iki tonlu saçlarını ve kulaklarının kenarlarını ve loblarını süsleyen düzinelerce piercingi incelemesini izledi. Adamın bakışları aşağıya, dövmeli omuzlarına ve eldivenli ellerine kadar inen renkli kollarına kayarken gözünü kırpmadı, kapsamlı vücut sanatı vurgulandı

O gece işe giderken giydiği siyah deri yelekle. Yeleğin ortası fermuarlıydı ve göğüslerinin belli belirsiz kabarıklıklarını saran daha fazla dövmeyi gözler önüne seriyordu.

Onun kendisi ya da mürekkebi ve metali hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Onun bakışları ya da kesin onaylamayışı gözünü korkutmuyordu.

"Peki ya ben?" diye sinirli bir şekilde ona karşılık verdi, uzun süren görsel değerlendirmesi devam ederken.

Sonunda gözleri onunkilere döndü. "Yakın zamanda biri üzerinde özel bir çalışma yapmış bir sanatçı arıyorum. Belki bu konuda bana yardımcı olabilecek bir şeyler biliyorsunuzdur."

İfadesini nötr tuttu, dikkatlice öyle yaptı ama bakışlarındaki karanlık güç açıktı. Bu adam, bu Cins savaşçı, istediğini elde etmek için böğürmek ya da kaba kuvvete başvurmak zorunda değildi.

Hayır, sakın tavrıyla kızın ilgisini ve güvenini çektiği için daha da tehlikeliydi.

Çekici ve soğukkanlı olması, zırhlı şövalye görünümünün ardında bir canavarın gizlenmediği anlamına gelmiyordu.

Ondan daha kötülerine karşı koymuş ve yara almadan çıkmıştı.

Yani, çoğunlukla yara almadan.

"Gördüğünüz gibi Nova bir müşterisiyle meşgul," diye araya girdi Ozzy. "Senin soruların için de zamanı yok."

Cins erkeğin gözlerinde entrika kıvılcımları çaktı. Zeki olduğu kesindi ama şu anda Nova onun keskin bakışlarında bir şüphe notası okuyordu. "Eğer Tarikat bu dükkânı bu gece kapatırsa, ikinizin de elinizde zamandan başka bir şey kalmaz."

Ozzy nefesinin altında hırladı ama savaşçının devam etmesine izin verdi. Vampir izin beklemeden siyah üniformasının cebinden telsizini çıkardı ve cihazın ekranında bir fotoğraf gösterdi. "Bu fotoğraf tanıdık geliyor mu?"

Bir dövmenin yakın çekimiydi, tamamlanmamış bir parça. Kelt haçı kısmı daha eskiydi, tamamlanmış bir çalışmaydı, ancak haçın arkasındaki yıldız sadece kısmi renklendirme uygulanmış bir taslaktı.

"Emin değil misiniz? İşte farklı bir çekim."

Savaşçı başka bir fotoğrafa tıkladı, bu fotoğraf biraz daha uzaktan çekilmişti. Bir adamın çıplak kolunun tamamını gösterecek kadar geniş bir açıyla çekilmişti. Koyu renk tişörtünün kısa kolunun altından kalın kolunun uçlarına kadar.

Parmakları. Çok sayıdaki dövmesinin renkli mürekkebi ve siyah çizgilerine karşın adamın teni doğal olmayan bir şekilde kül rengi ve mumsuydu.

Kadavra beyazı.

Nova'nın nabızı bir kademe yükseldi.

"Bu ceset yaklaşık bir saat önce Thames Nehri'nden çıkarıldı," diye doğruladı savaşı. "Üzerinde kimlik yok. JUSTIS kimliğini tespit edebilmek için sabıka kayıtlarını kontrol ediyor ama bir şey bulacakları şüpheli. Şu anda kesin olarak bildiğimiz tek şey, o yıldızı ona her kim taktıysa, muhtemelen bu adamı canlı gören son insanlardan biri olduğu. Son kişi değilse bile."

Nova dövme makinesini bıraktı ve müşterisinin göğüs kafesindeki mürekkebi sildi. "Biraz ara verelim," diye mırıldandı ona. "Sen arkaya geç. Birkaç dakika içinde seni almaya geleceğim."

"Nova." Ozzy'nin sesi uyarıyla titriyordu.

Aşırı korumacı patronu ve akıl hocasına "Sorun yok," diye güvence verdi. "Bununla başa çıkabilirim."

Breed erkeği bazı cevaplar bulmaya kararlıydı ve Ozzy ne kadar iyi niyetli olursa olsun, işbirliği yapmaması hepsinin tutuklanmasına neden olabilirdi. Ya da daha kötüsü.

Müşterisi dinlenme odasına gittikten ve ön tarafta istenmeyen ziyaretçileriyle uğraşmak için sadece Oz ve kendisi kaldıktan sonra Nova, savaşı'nın durduğu tezgâha doğru yürüdü. "Yıldız benim eserim."

Bunu duyduğuna hiç şaşırmamış gibiydi, itiraf karşısında gözünü bile kırpmadı.

Yakından bakınca yüzü düşündüğünden daha da büyüleyiciydi. Keskin elmacık kemikleri, güçlü, gururlu çene hattı. En soluk adaçayı renginde yeşil gözler. "Bana ölü adam hakkında ne bildiğini anlat, Nova."

Adamın dudaklarındaki adı, görmezden gelmek için büyük bir mücadele vermesi gereken bir farkındalık ürpertisi yarattı. Omuz silkti. "Gerçek bir pislik olduğu dışında pek bir şey söyleyemem. Dün gece geç saatte buraya geldi, sarhoştı, kavgacıydı." Çene hizasındaki saçlarından bir tutam kulağının arkasından kayarak yüzüne geldi ama o bunu görmezden geldi, elleri yanlarında, mürekkep lekeli eldivenler içindeydi. "Size söylediğimiz gibi, elimizi kolumuzu sallayarak gelenleri kabul etmiyoruz. Bu sarhoş gelenler için de geçerli. Ama bu adam ısrarcıydı. Ne söylersek söyleyelim gitmedi."

Ozzy hâlâ savaşı'ya bakarak, "Son zamanlarda bu bir alışkanlık gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Nova, "adam geç geldi, tam da geceyi kapatmak üzereydik. Yeni mürekkep almadan gitmeyi reddetti - yakın zamanda vefat eden arkadaşlarını anmakla ilgili bir şey."

Savaşçı şimdi şaşırmış görünüyordu. Kaşlarından biri tepki olarak çatıldı. "Gördüğüm kadarıyla bir sürü dövmesi vardı. Uzman değilim ama bana üzerinde sert sanat eserleri varmış gibi geldi. Ölüm sahneleri. Öldürme sayıları. Bir çeşit bağlılık işareti..."

Stüdyonun öbür ucunda Ozzy boğazını temizledi.

"Ona o kadar yakından bakmıyordum," dedi Nova. "Adamın vücudunda başka hangi mürekkep olduğunu bilemezdim. Görsem bile fark etmemeye özen gösterirdim. Bu iş kolunda yaptığımız şey bu, özellikle de o kapıdan giren türden müşterilerle."

Savaşçı ona hafifçe başını salladı. "Dövmeyi neden bitirmedin?"

"Fırsatım olmadı. Onun üzerinde çalışmayı sevmiyordum."

Söylediğimde

o kadar çok, o üzüldü. Gerçekten üzüldü. Öfkeyle dışarı fırladı ve bir daha geri dönmedi."

Ozzy, "Orospu çocuğu da ödeme yapmadan gitti," diye homurdandı.

O delici yeşil gözler bir an bile ondan ayrılmamıştı.

Onu incelediler, bakışları altında tenini çok sıcak, çok sıkı hissettirdiler.

"Ölen arkadaşlarını anmak için dövme yaptırmak istemesinin yanı sıra

Sen işini bitiremeden fırtına gibi kaçtı, kurban sana başka bir şey söyledi mi Nova?"

Yine yaptı yapacağını, adını o pürüzsüz, derin kadife sesiyle söyledi ve ona bir an için sadece Irk'tan biri değil, aynı zamanda Tarikat'tan biri olduğunu da unutturdu. Yüzlerce farklı nedenden ötürü fazla yaklaşmayı göze alamayacağı tehlikeli bir kombinasyon.

"Bakın, size daha fazla ne söyleyebilirim bilmiyorum," dedi, konuşmayı bitirip işine dönmek için sabırsızlanıyordu. Hayatına geri dönmek için. "Adamla konuşmak ya da ona bakmak için fazla zaman harcamadım. Bunu yapmak istemedim. Sadece ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmak istedim."

"Bana yaptığın gibi mi?" diye bilmiş bilmiş konuştu vampir.

Nova ona baktı, yemi yutmayı reddetti. Ozzy yine de ona fırsat vermedi.

Tezgâhta ona katılmak için yürüdü. "Burada yürütmem gereken bir iş var ve Nova'nın dışarıda onu bekleyen bir müşterisi var. Sana söyledığım gibi,

Ayakta gelenleri kabul etmiyoruz ve sorular için vaktimiz yok. En azından müşterilerimizle ilgili sorulara. Eğer Tarikat bir tür soruşturma yürütmek istiyorsa, bunu kendi alanınızda, kendi zamanınızda yapmanız için size teşekkür edeceğim."

Savaşçının başını sallayarak onaylaması bir an sürdü. "Yeterince makul."

Tezgâhın üzerinde duran kaleme uzandı ve gelişigüzel bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı. Notu Nova'ya doğru itti. "Fikrini değiştirir ve daha fazla konuşmak istersen diye. Bana istediğin zaman ulaşabilirsin."

Kollarını iki yanında tuttu, gözleri adamın belli ettiğinden daha şüpheli görünen kurnaz bakışlarında sabitti.

Sonunda savaşçı döndü ve dükkândan dışarı çıktı.

Nova kapıdan çıkıp geceye adımını atarken kıpırdamadan durdu. Sonra onun gittiğinden ve geri dönmeyeceğinden emin olana kadar biraz daha bekledi.

Ancak o zaman onun kalın ve etkili el yazısının bulunduğu kâğıt parçasını almak için uzandı.

Bir telefon numarası ve adını yazmıştı.

Mathias Rowan.

Nova uzun bir süre nota baktı.

Sonra kâğıdı eldivenli yumruğuyla ezdi ve tezgâhın altındaki çöp kutusuna attı. Numarayı aramaya hiç niyeti yoktu.

Eğer şanslı olsaydı, savaşçıyla bir daha karşılaşmazdı.

Ozzy'ye baktı, konuşurken sesi kısıktı. "Sence bana inandı mı?"

BÖLÜM 3

Ona yalan söyledi.

Mathias bunu birkaç saat önce dövme dükkanından ayrılmadan önce bile biliyordu.

Minyon, piercingli, yürüyen, konuşan sanat eseri o küçük, sert ağzını açar açmaz bunu anlamıştı.

Mathias'ın Breed hisleri Ozzy'nin stüdyosundan bir blok ötede parlamıştı ve kapıya yaklaştıkça şiddetin izleri daha da güçlenmişti.

Dün gece o dükkânda kötü bir şey olmuştu.

Gavin Sloane'un ekibi tarafından Thames Nehri'nden çıkarılan Nova ve öfkeli sarhoş arasındaki basit bir yüzleşmeden daha uçucu bir şey.

Mathias adamın gerçekten öldürölüp öldürölmediğinden ya da buna yol açan bir olay olup olmadığından emin olamıyordu. Yeteneğİ öyle siyah-beyaz terimlere dönüşmüyordu. Ama Nova ve dövme dükkanındaki huysuz eski patronuyla konuştuktan sonra Mathias bu ikilinin bir şeyler sakladığından emindi.

Gerçeğİ öğrenmek istiyordu.

Bunu anlamak için Nova'yla tekrar konuşması gerekiyordu - tercihen yaşlı adam hırlayan bir bekçi köpeğİ gibi tepesinde dolaşmadan. İkilinin ilişkisinin iş arkadaşı ya da arkadaştan daha derin olduğı belliydi ve Mathias sadece dükkân sahibinin yaşına bakarak Nova gibi ateşli bir yirmilik kızın adamın yatağınİ paylaşacağından şüpheliydi.

Hayır, aralarında fiziksel değİl, koruyucu, ailevi bir bağ vardı. Bunun onda neden küçük de olsa bir tatmin duygusu uyandırması gerektiğİni düşünmek istemedi.

Ve genç kadında göründüğünden daha fazlası da vardı. Çok daha fazlası, Mathias bundan emindi.

Gençti ama anlaşılması, çözülmesi zor bir kızdı. Sayısız dövme ve piercing onun için itici olmaktan çok ilgi çekiciydi ve ona görmezden gelmekte zorlandığı sıra dışı bir güzellik veriyordu.

Onunla ilgili bir şey vardı -gözlerindeki ve tenindeki sır katmanları- bu da içindeki araştırmacıyı daha fazlasını öğrenecek kadar meraklandırıyordu, her ne kadar zevkleri genellikle daha geleneksel görünümlü kadınlara yönelmiş olsa da. Kolunda ya da yatağında olacak kadar çekici olan ama işi onu bildiği tek gerçek tutkuya geri çağırdığında unutmaya kolay olan türden.

Nova'ya gelince, her şeyden önce, ölü adam hakkında daha fazla bilgi edinme arayışında ilgi çekici bir kişiydi.

Eğer onu başka herhangi bir anlamda ilgi çekici bir kişi olarak bulduysa, bunun görevinin önüne geçmesine izin vermeyecekti.

Mathias'ın durduğu dar ve karanlık ara sokak onu gölgede bırakıyordu ama aynı zamanda ana caddenin diğer tarafındaki Ozzy'nin dükkânına giden yolu da net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Bunca zamandır orayı izliyor, Nova'yı yalnız bulma fırsatını bekliyordu.

Mathias dükkândayken üzerinde çalıştığı müşteri yirmi dakika önce çıkmıştı. Gecenin son randevusu beş dakika önce gelmiş olacaktı ama iri yarı liman işçisi kapıdan birkaç adım ötede ani bir fikir değişikliği yaşamış ve iptal etme zahmetine girmeden kaçmıştı.

İnsanlar gezegeni vampirlerle paylaştıkları fikrine az çok alışmış olsalar da, keskin dişlerin ve parlayan kehribar gözlerin, nüfuslarının en sert üyelerine bile neler yapabileceği hâlâ şaşırtıcıydı.

Mathias yaslandığı tuğla duvarı itip ana caddeye çıkarken sırtıttı.

JUSTIS'teki arkadaşını aramalı ve o gece karşılaştığı şey hakkında ona bilgi vermeliydi.

En azından savaşçı arkadaşlarını durumdan haberdar etmeliydi.

Bunun yerine, dövme dükkanına sessiz bir amaçla yaklaştı, Nova'yı konuşturmak için ne gerekiyorsa yapmaya, daha sonra bıçaklanmış ve nehirde yüzer halde bulunan adamla arasında gerçekte ne olduğunu ona anlatmaya hazırды.

Mathias yapabiliyorsa onun güvenini kazanmalıydı.

Ya da güveni sarsılırsa gerçeği ondan başka bir şekilde öğrenebilirdi.

İçeri girdi ve onu dükkânda yalnız bulduğuna sevindi. İstasyonundaki bir avuç şişeyi ve bandajı yenilerken sırtı ona dönüktü. Ozzy'den iz yoktu. İstasyonu düzgünce kapatılmış, taburesi çalışma masasının altına itilmişti.

Nova renkli omzunun üzerinden, "Hemen geliyorum," diye seslendi. "Acele etme. Ben beklerim."

Adamın sesiyle irkildi ama dönüp bakması için geçen kısa süre içinde kaşlarını çatarak yasaklayıcı bir tavır takındı. "Şimdi ne istiyorsun?"

Aklına davetsizce bir düzine cevap geldi ama hiçbirini konuşmak istemiyordu. "Dün gece burada yaşanan kavga hakkında size birkaç sorum daha olacaktı."

Kaşları daha da çatıldı. "Tartışma hakkında hiçbir şey söylemedim." "Söylemedin mi?"

"Hayır. Yapmadım." Mathias stüdyodan geçip onun istasyonuna doğru ilerlerken bakışları temkinli olsa bile İngiliz aksanı meydan okumaya karşı soğuktu. Mathias daha önce onun açık renk gözlerinin ne renk olduğunu fark etmemişti; şimdi çivit mavisi ile çevrelenmiş bebek mavisi irisleri bakıyordu. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Bana sormaya geldiğin tek şey buysa, geri dönmek için zahmete girdiğin için üzgünüm."

Onun düz bakışını rahat bir gülümsemeyle karşıladı. "Hiç sorun değil." Onun önündeki müşteri koltuğuna oturdu.

"Orada oturamazsın. Kalamazsın."

"Neden?"

Çenesi bir çentik yukarı kalktı. "Çünkü ben burada çalışıyorum. Çünkü burası Ozzy'nin dükkânı, Tarikat'ın sorgu odası değil."

"Aslında bir sorgu odamız yok. Buna nadiren başvurmak zorunda kalıyoruz. İnsanlar biz onları resmi bir sorgulama için içeri almadan çok önce itiraf etme eğiliminde oluyorlar."

Şaka yapıyordu, hem de çok. Ama o gülümsemedi bile. Hayır, tüm bunları çok ciddiye alıyordu.

Ölümcül derecede ciddi.

Mathias boş dükkâna şöyle bir baktı. "Her neyse, Ozzy'yi göremiyorum artık. Görünüşe göre sadece sen ve ben varız, Nova."

"O burada," dedi. "Üst kattaki dairesinde. Ve eğer ilk seferinde onu duymadıysanız, kimsenin buraya gelip işimiz veya müşterilerimiz hakkında soru sormasından hoşlanmıyoruz."

"Onu duydum. Sadece Ozzy'nin saklayacak bir şeyi olup olmadığını merak ediyorum." "Saklamıyor," diye sıkıca cevap verdi.

"Öyle mi?"

"Hayır."

Mathias onun hakkını vermek zorundaydı. Yalan hiç tereddüt etmeden dilinden dökülüvermişti. Hiç şüphe yok ki, kartlarını kapalı tutmayı öğrenmiş bir kadındı bu. Ama bunu soğuk bir vicdan yokluğundan mı yoksa hayatta kalma içgüdüsünden mi öğrenmişti?

Tüm sağduyusuna rağmen, Mathias bunun cevabını bilmek istiyordu - neredeyse sinir uçlarının neden şiddetin psişik artçı şoklarıyla karıncalandığını bilmek istediği kadar.

Aldığı okuma şu anda oturduğu yerde en güçlü halini almış gibi görünüyordu.

Nova'nın müşteri koltuğunda.

Ellerini yıpranmış siyah vinil kolların üzerinde gezdirirken ona baktı. Mavi gözleri hiçbir şey göstermiyordu, duruşu o kadar okullu ve dikkatliydi ki, neredeyse bir suç mahallini koklama yeteneğinden şüphe etmeye başladı.

Ama hayır, iz oradaydı.

Keskin, ani, açık.

"Konuşmamız gerek, Nova."

Hiç irkilmedi bile. "Zaten tanıştığımızı sanıyordum."

Homurdandı, dişinin kendini korumaya yönelik bu bariz umursamazlığı karşısında eğlenmesi mi yoksa öfkelenmesi mi gerektiğinden emin değildi. Ne olduğunu saklamaya çalışmamıştı. Onun türünden birini kışkırtmanın kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalıydı.

Kahretsin, eğer isteseydi, onu transa sokabilir ve sorularını geçiştirmek için elinden geleni yapmasına izin vermek yerine, onu buradan çok daha özel bir yere sürükleyebilirdi.

Bu fikir doğal olmayan bir çekiciliğe sahipti, özellikle de inatla geri çekildiğinde, kolları hala fiziksel olarak ondan bir şey çıkarmasını engellemek için çaprazlanmıştı. "Telefon numaran bende var. Sana söylemem gereken başka bir şey olursa mutlaka haber veririm."

"Bundan şüpheliyim. Bahse girerim ben gider gitmez o notu yırtıp atmışsındır."

Kadın sustu ve adam muhtemelen hedefi vurduğunu ya da çok yaklaştığını anladı ona.

Mathias o anda onu inceledi, resminin tamamını içine çekti. Şimdi - pürüzsüz tenindeki tüm dövmeler ve metaller, saçlarının keskin kesimi ve ipeksi telleri doyuran cesur renk. Doğal renginin ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama kendini hem büyülenmiş hem de bu kadın söz konusu olduğunda bu cevabı ve daha yüzlercesini öğrenmeye kararlı buluyordu.

Mürekkebine gelince, her bir sanat eseri güzel ve özenli bir şekilde işlenmişti. Ozzy, diye düşündü, o akşam yaşlı adamın ürkek müşterisi üzerindeki çalışmasında Nova'nınkine rakip bir sanatkârlık fark etmişti.

Sanat eserlerinin çoğu soyuttu, çiçeklerden ve yaratıcı tasarım öğelerinden oluşan güzel vinyetlerdi. Rengârenk bitki örtüsü ve fauna onun zayıf, kaslı pazularını sarıyor, mürekkep omuzlarının üstünden çapraz kollarının altına sıkıştırdığı ellerinin arkasına kadar onu kaplıyordu. Ön kollarından birinde, küçük kırmızı güllerden oluşan bir sarmaşık, ortaçağ görünümlü bir duvarın kenarına tırmanmış, belli belirsiz bir mezar taşı şeklini almış, yuvarlak tepesi tirizler ve narin tracery ile bölümlere ayrılmış dairesel bir pencere ile taçlandırılmıştı.

Nova'nın dövmeleri onun için ne ifade ediyordu?

Şimdi de köprücük kemiğinin hemen altındaki desene baktı. Küçük, sıkı göğüslerinin kabarıklığı boyunca, parlak alevlerin arasından vahşi bir anka kuşu çıkıyordu. Kanatları Nova'nın göğsüne doğru açılmıştı, her bir tüy o kadar gerçekçiydi ki Mathias yılmaz kuşun kadifemsi teninden havalanıp özgür ve durdurulamaz bir şekilde gökyüzüne yükseldiğini hayal edebiliyordu.

Anka kuşunda şimdi dikkatini çeken başka bir şey daha vardı.

"Ne--" Mathias ne gördüğünden emin olmak için tekrar bakmak zorunda kaldı.

Yükselen Anka Kuşu'nun göğsünde dövme olmayan bir işaret vardı. Küçük kırmızı hilal ve gözyaşı damlası sembolü açıktı.

Vücudunun herhangi bir yerinde sadece nadir bir kadın sınıfının taşıdığı bir doğum lekesi. "Sen bir Soydaşsın."

Nova gözlerini kırptırdı, geldiğinden beri ilk kez soğukkanlılığının azaldığını fark etmişti. "Öyle olmaman bir önemi var mı?"

Evet, önemliydi. En azından onun için. Alçak sesle küfrederek sandalyeden kalktı. "Ne olduğunu biliyorsun, ama yine de seninle birlikte yaşamayı seçiyorsun.

insanlar mı?" "Bu doğru."

"Bu riskli bir seçim. Özellikle de burada, dün gece buraya gelip size zarar vermeye çalışan sarhoş gibi insanların arasında yaşamayı seçtiğinizde."

"Bunu sana hiç söylemedim."

Mathias onun sıkıntılı bakışlarını tuttu. "Bunu yapmana gerek yoktu. Bu dükkânda şiddetli bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum. Hissedemesem bile, anlattığından daha fazlasının gerçekleştiğini bilirdim." Sonra ona yaklaştı. Siyah-mavi saçlarının bir kısmını gözlerinden uzaklaştırdı ama o bunu yapmak için hiçbir hareket yapmadı. "Yardıma ihtiyacı olan insanlara göz kulak olmak benim işim Nova. Hayatımın büyük bir kısmını sokaklardan canavarları temizleyerek geçirdim - hem insan hem de melez."

Hafifçe alay etti ve ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine sokarak ondan uzaklaştı. "Sıradan bir Galahad, öyle mi? Beyaz at ve pırıl pırıl bir kılıç?"

Onun iğnelemesini görmezden geldi. Onu kahraman kompleksine sahip olmakla suçlayan ilk kadın değildi. Genellikle bu suçlama, işinin ve onun gerektirdiği görevin her şeyden önce geldiğine inanmak istemeyen ihmal edilmiş bir sevgilinin öfkeli gözyaşlarına eşlik ederdi. Her şeyin üstünde.

Nova'yla birlikte, ona duyduğu şüphenin daha derin bir yerden geldiğini biliyordu. Gerçek acıların olduğu bir yerden. Hâlâ onu rahatsız etme gücüne sahip karanlık sırların olduğu bir yer.

"Başın beladaysa Nova, sana yardım edebilirim. Eğer izin verirsen."

"Yardıma ihtiyacım yok." Cevabı hızlı ve otomatikti.

Savunmacı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Aynı anda, dükkânın arka tarafına yakın bir merdiven boşluğundan hafif ayak sesleri duyuldu. Kızıl saçlı bir çocuk, üzerinde yataktan kalma buruşuk bir eşofman ve başka hiçbir şey olmadan yarı yolda aşağı indi. Göğsü cılızdı, çok küçük yaşta maruz kaldığı tacizden kalma eski yara izleriyle gölgelenmişti.

"Neler oluyor, Nova?" Çocuğun uykulu ifadesi Mathias'ın stüdyoda durduğunu görünce gerildi. "Kim o?"

"Sorun yok Eddie," diye araya girdi Nova çabucak. Sesi sıcaktı, tüm soğukkanlılığını Mathias'a saklamış gibiydi. "O sadece... bir müşteri. Ve yakında ayrılacak. Şimdi yatağına dön. Her şey yolunda."

Çocuk gittiğinde Mathias ona baktı. "Kardeşin mi?"

"Yeterince yakın. Oz geçen yıl Eddie'yi çöp bidonlarından yemek yerken ve kışın ortasında sokakta tek başına yaşarken bulduğunda onu yanına aldı.

Şimdi Eddie, Ozzy ile üst katta yaşıyor."

"Sen de mi onlarla yaşıyorsun?" Mathias sordu.

Başını hafifçe salladı, koyu renk, iki tonlu saçlarının keskin kesimi narin yanağına çarpıyordu. "Onların üst katında kendime ait bir yerim var. Ozzy on yedi yaşıma bastığımda bana kiraladı."

"Bir süredir Ozzy ile birliktesin o zaman."

"Evet, öyleyim."

Kız daha fazla gönüllü olmayınca Mathias onu inceledi, sert dış görünüşünde çatlaklar aradı. "Sana karşı çok korumacı görünüyor. İşaretini ve bunun seni ne yaptığını biliyor mu?"

"Benim hakkımda her şeyi biliyor."

"Seni önemsiyor."

Başını salladı. "Önemsiyor. Ve ben de ona değer veriyorum." Uzun bir süre sessizce ona baktı, sanki onun merakını gidermek için kendisinden ne kadarını ortaya çıkarması gerektiğini tartışıyordu. Sonunda konuştuğunda sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Bu seni ilgilendirmez ama Oz benim için aileden biri. Eddie de öyle. Sahip olduğum tek gerçek aile onlar."

Mathias bunun ona bütün gece söylediği en dürüst şey olduğunu hissetti. "Bak," dedi aniden, "eğer konuşmak istiyorsan, konuş. Ama bunu

Çabuk ol. Bu geceki son müşterim her an gelebilir." Bir an düşündü ve ince siyah kaşları çatıldı. "Aslında geç kaldı."

Mathias adamın bu gece ortaya çıkmayacağını gayet iyi biliyordu. Omuz silkti. "Yani, o gelene kadar kalacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Hâlâ mesaideyim ve kapanmadan önce yapacak çok işim var. On dakikan var."

"Tüm müşterilerinize karşı bu kadar uzlaşmaz mısınız?"

Kadın ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Sen benim müşterim değilsin." "Peki ya olsaydım?"

Güldü. Gerçek bir kahkaha, sınırsız ve içten. "Bu neden komik?"

"Dövme yaptırmak isteyecek bir tip değilsin." Omuz silkti. "Bu benim ilk dövmem olacak."

"Oh, bundan hiç şüphem yok," dedi, mavi gözleri mizahla parlıyordu.

Mathias onun gözlerini sevdi. Gülüşünü sevdi ve onun arkadaşlığından olması gerekenden daha fazla zevk aldığıının geçici bir farkındalığına sahipti. "Ne önerirsiniz?"

Başını ona doğru eğdi. "Ne istediğini bile bilmiyor musun?"

"Önemli değil. Şaşırt beni."

"Seni şaşırtmak mı?" Güzel yüzü inanmaz bir şekilde buruştu. "Bu kalıcı, biliyorsun."

"Öyleyse, önümüzdeki yüz yıl boyunca pişman olmayacağım bir şey bul."

Ağzının kıvrımlarında bir gülümsemenin hayaleti oynayıyordu. Kahretsin, harika bir ağzı vardı. Mathias'ın kasıkları, onun düşünceli bir şekilde dudağını çiğnemesini izlerken gerildi. "İstediğim herhangi bir şey? Nereye koymaya karar verirsem?"

Kadının seçtiği kelimeler adamın arzusunu daha da alevlendirdi. "Herhangi bir şey. Her yerde. Tamamen senin ellerindeyim."

Onun gök mavisi gözlerini tuttu, solgun derinliklerinde sırlar olduğunu çok iyi biliyordu. Hâlâ ortaya çıkarmaya kararlı olduğu karanlık sırlar.

"Sana güvenebilir miyim, Nova?"

Uzun bir süre ona baktı. "Sanırım öğrenmek için beklemen gerekecek. Gömleğini çıkar."

BÖLÜM 4

Lanet olası aklını mı kaçırmıştı?

Öyle olmalıydı, çünkü birkaç saat sonra kendini taburesine tünemiş, Mathias Rowan'ın sırtına serbest elle yaptığı dövmenin son rötuşlarını yaparken bulmasının tek açıklaması buydu.

Güçlü kaslı, tamamen dikkat dağıtıcı sırtı.

Nova onun eldivenli parmak uçlarının altında ne kadar sert ve güçlü hissettiğini fark etmek istememişti. Adamın çıplak teninin sıcaklığını ya da Irk *dermagliflerinin* güzelliğini fark etmek istememişti - tüm çalışmalarını soluklaştıran *özenli* cilt işaretleri.

Daha küçük bir tasarım yapabilir, daha az mahrem, daha az zaman alıcı bir yere yerleştirebilirdi. Tanrı biliyor ya, eğer sağlıklı düşünebilseydi bunu yapardı.

Ama onunla konuşmak kafasında bir türlü gitmeyen bir imge yaratmıştı. Gömleğini çıkardığında ve kürek kemiklerindeki ikiz kabartmaları gördüğünde, mükemmel yeri bulduğunu anladı.

Ve itiraf etmeliydi ki, dövmeyle derinin hemen altında daha az sinir ucu olan bir yer yerine, inatçı erkeğin omurgasına yaptırma düşüncesinden biraz daha fazla tatmin oldu.

İşin ne kadar uzun sürdüğü düşünülürken, tüm zamanını onun yoğun ve tedirgin edici bakışları altında geçirmediği için de şükreliyordu. Yüzükoyun uzanmış, yaslandığı çalışma koltuğunda rahatça gevşemiş olması onu neredeyse herhangi bir müşteri gibi gösteriyordu.

Daha önce demirinin altında Cinslerden biri olmamıştı.

Yıllar boyunca Ozzy's'e girip çıkan insan müşterilerden hiçbiri ona bir kadın olarak kendisinin bu kadar keskin bir şekilde farkına varmasını sağlamamıştı.

Mathias Rowan'ın yaptığı gibi.

Tehlikeli bir düşünce.

Onun türünün ne kadar canavar olabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. En güvendikleriniz bile.

Özellikle de onlar, çünkü sizi en derinden incitme gücüne sahip olanlar onlardı. İnandığın her şeyi, olduğun her şeyi ihlal etmek.

Seni yok etmek için.

"Bir sorun mu var, Nova?" Mathias'ın derin sesi onu düşüncelerinin karanlık sarmalından çekip çıkardı. "Direksiyon başında uyuyakalmadın, değil mi?"

"Hayır. Sadece toparlanıyorum."

Rahat ve soğukkanlı görünmeye çalıştı. Ama boğazı kurumuştı ve elleri titriyordu.

Geçmişine dönmeyi sevmiyordu. Bu, kasıtlı olarak kaçındığı bir şeydi, yaraları kapanmıştı ama hatırlamayı bıraktığında onu parçalayacak güce sahipti.

Yaşadıklarını düşünmek bile karnında soğuk bir dehşet düğümü oluşturdu. Boğazının arkasındaki safra yanıyor, kulakları genç bir kızın çığlık sesleriyle doluyordu.

Çıglıkları.

"Neredeyse bitirdim," diye mırıldandı, dövme makinesini Mathias'ın derisinin üzerine tekrar yerleştirirken parmaklarındaki titremenin geçmesini istiyordu. Son renklendirmeyi de tamamladı, ince gölgeler ve gölgelendirmelerle parçaya gerçekçilik kazandırdı.

İşi bittiğinde deseni temizledi, sonra da pansumana başladı. Mathias'ın Breed derisi zaten kendi kendine iyileşiyordu ama yine de eldivenlerini çıkarıp merhem ve bandajlara uzandı.

Kadın ilkini uygularken, adam başını kaldırdı, iri omuzları masadan kalktı. "Üstünü örtmeden önce görmeme izin vermeyecek misin?"

Onu tekrar aşağı itti. "Şaşırmak istediğini sanıyordum."

Alçak sesle kıkırdadı. "Her şey düşünüldüğünde, muhtemelen en ihtiyatlı kararlarımdan biri değildi."

"Bu bir ilkti." Son birkaç bandajı taze mürekkebin üzerine koyarak dikkatlice yerine yerleştirdi. "Bana sorarsanız, sadece bir aptal ya da bir deli bilinmeyen bir sanatçının iki saat boyunca üzerinde serbest stil yapmasına izin verir."

Homurdandı. "Peki, sence ben hangisiyim?"

Nova kendine rağmen gülümsedi. "Henüz karar vermedim."

"Belki de ben sadece mükemmel bir karakter yargıcıyım." Bununla birlikte, tamamen ayağa kalktı ve sandalyenin kenarına oturacak şekilde döndü.

Tanrım, onu hareket ederken izlemek dikkat dağıtıcıydı. Kaslı ve uzun bacaklıydı, güçlü kolları ve kalın omuzları yontulmuş bir göğsü ve yırtık bir karnı çerçeveliyordu.

Mathias hafifçe öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Ona attığı bakış nabzının damarlarında sıçramasına neden oldu. "Belki de ikimiz de birbirimize biraz güvenmeliyiz, Nova. Sen ne dersin?"

Onun üzerinde çalıştığı süre boyunca kaçındığı o delici gözler şimdi ikiz lazerlerin yoğunluğuyla içine işliyordu. Isı onu yakıp kavuruyordu ve bunu olduğundan başka bir şey olarak göremiyordu.

Merak.

Farkındalık

. Arzu.

Bunları hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Tanrım, *hiç-gerçekten* hiç-
-Bir erkeğe karşı böyle ani, inkar edilemez bir çekim hissettiniz mi?

Şimdi onu ele geçirmesine izin vermeye cesaret edemiyordu. Onunlayken olmaz.

Bu geri alamayacağı bir hata olurdu.

Tarikat'tan bir savaşçıyla, özellikle de onu kapısına kadar getiren soruşturmayı yürüten biriyle yakınlaşmasına izin vermek, yapmayı reddettiği bir hataydı.

Ondan uzaklaşarak istasyonunu temizlemeye başladı. "Birkaç saat sonra bandajları çıkarmak isteyeceksiniz. Önümüzdeki birkaç gün kullanman için sana biraz merhem verebilirim ama senin türünün iyileşme şekline bakılırsa buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

"Benim türüm," diye mırıldandı arkasından.

Omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlattı. "Sana güneşten uzak durman gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım."

Adam ona bakıyordu ve hiç memnun görünmüyordu. "Beni kovuyorsun. Benden kurtulmak için her zaman çok heveslisin. Bunun nedenini merak ediyorum."

Omuz silkti. "Bir dövme istedin ve ben de sana bir tane yaptım. Yani, başka bir şey yoksa--"

"Var, Nova." Onu delici, daralmış bir bakışla süzdü. "Neyi öğreneceğimden korkuyorsun? İkimiz de dün gece buraya gelen adamın bana anlattığın şekilde gitmediğini biliyoruz."

Şimdi endişeli bir şekilde ellerini ceplerine soktu ve Breed savaşıyla yüzleşti. "Beni bir şeyle suçlamak istiyorsan, yap."

Keskin bir nefes verdi. "Onun ölümüyle bir ilgin olduğunu söylemeye hazır değilim ama bana doğruyu söylemediğini biliyorum. Diğerleri hakkında ne biliyorsun?"

Şaşkınlığı korkusuna karıştı. "Diğerleri ne?"

"Geçen hafta Thames'ten çekilen diğer altı adam, Nova." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." O da bilmiyordu. Ama o onu yemlemediğini, sadece yüz ifadesindeki gözünü budaktan sakınmayan ciddiyetten anladı. "Neden başkaları hakkında bir şey bildiğini düşünüyorsun ki?"

"Çünkü dün gece buraya gelen adam da dahil olmak üzere tüm adamların sağ ellerinin arkasında benzer bir iz vardı." İletişim ünitesini çıkardı ve ekrana bir fotoğraf getirdi. "Bu dövme, Nova."

Bakmak istemedi ama bundan kaçış yoktu. Aşağı bakınca, hemen tanıdığı bir dövmenin ağır siyah şeklini gördü. "Bir böceğe benziyor. Bir bokböceği."

"Evet," dedi Mathias acımasızca. "Daha önce hiç gördün mü?"

Başını iki yana salladı, adamın şüpheli bakışlarını ölü adamın solmuş derisine ve çirkin izine tercih etti. "Sana bu gece daha önce de söyledim, benim işimde insanların üzerlerinde ne olduğuna çok dikkat etmemek en iyisidir."

Boğazının arkasından şüpheli bir ses çıkardı. "Bana ne söylediğini biliyorum. Ayrıca bu gece arkadaşlarını almadan önce morgda kafalarına kurşun sıkılmış kimliği belirsiz altı ceset olduğunu da biliyorum. Eğer nereden geldikleri ya da kim oldukları konusunda bize biraz ışık tutabilirseniz--"

"Yapamam," diye ağzından kaçırıldı.

Çok hızlıydı, çünkü kurnaz bakışları o anda biraz daha soğudu.

"Bu gece sana güvendim Nova," dedi aralarındaki sessizlik uzadıktan sonra. "Senin de bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

Alay etti ve yerini düzeltmeye geri döndü. "Bunun sebebi bu muydu? Güvenimi kazanmak için bir tür egzersiz mi? Bunun için ne yeterince zamanın ne de tenin var, vampir."

O kadar hızlı hareket etti ki, güçlü elleri omuzlarını tutmadan önce ayağa kalktığının farkında bile değildi.

Nazikçe -o kadar şefkatliydi ki bu onu şok etti- onu yüzüne doğru çevirdi. Soluk yeşil gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlarken öfkesi de artmıştı. "Eğer ben

Seni herhangi bir konuda benimle açık konuşmaya zorlamak istediğimde, son iki saattir beni iğneler ve mürekkeple kazımana izin vermekten çok daha etkili yöntemlerim var."

Çenesini kaldırdı, içinden meydan okuma sesleri yükseliyordu, neredeyse adamın tehdidi karşısında kapıldığı panik kadar güçlüydü. Ama onun korkusunu asla göremeyecekti. Bunu bir daha asla kimseye göstermeyecekti. "Bana yapabileceğin hiçbir şeyden korkmuyorum. İnan bana, çoktan yapıldı."

Çok uzağa kaçmış, yeniden başlamak için çok çalışmıştı. Tüm acı ve dehşeti arkasında bırakmış, zar zor kaçtığı iblislerin onu tekrar yakalama şansına sahip olmasına izin vermeyi reddetmişti.

Ama vardı.

Dün gece sarhoş bir haydut dükkâna girdiğinde ve hayatının büyük bir bölümünde içinde taşıdığı korkunç sırlar kasasını yırtmakla tehdit ettiğinde onu yakalamışlardı.

Ve Mathias Rowan gibi birinin bu kapıyı başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde kırıp açabileceğini unutmamalıydı. Tek bildiği, adamın şu anda onunla oynuyor olabileceği idi, sadece işine geldiğinde ona ihanet edebilmek için ona güvenmesini sağlamaya çalışıyordu.

Gerçeği öğrenirse, onu o yere geri gönderebilirdi. Ondan çok şey almış olan canavara, aslında her şeye.

Nova kendini tekrar işkencecisinin ellerine bırakmadan önce ölecekti. Bunun olmasına izin vermeden önce öldürürdü.

Dün gece nehirden çıkarılan ceset bunun yeterince kanıtıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı Mathias usulca, sanki kadının yükünü hissetmiş gibi

taşındı. "Sana zarar veren kimdi? Söyle bana, ben de onlara ödeteyim."

Ona doğru uzandı, küt parmak uçları hafifçe yanağını sıyırdı. Hemen geri çekildi. "Bence artık gitmelisin Mathias." Uzun bir süre konuşmadı. Hareket etmedi.

Sonra sert bir küfür savurdu. "Evet, gidersem en iyisi olacak Şimdi."

Ondan uzaklaştı ve gömleğini tekrar giydi. Giyinirken, Nova dükkânın ön kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Eğer yakında gitmezse, onu bırakma konusunda kendine güvenebileceğinden emin değildi.

Odayı geçti ve kadının önünde durdu. Şehvetli ağzı gergindi, gözbebeklerinde kehribar rengi ışık hâlâ parlıyordu.

Onu istiyordu, muhtemelen gerçeği istediği kadar.

Bu bilgi onu dehşete düşürmeliydi. Bunun yerine kalbi göğsünde çılginca çarpmaya başladı, odadaki tüm hava bir beklenti akımıyla doldu. Ateşli bir anlayış.

Mathias konuştuğunda derin sesi kalındı, bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Yaptığın iş için sana ne borçluyum?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı ve kendini onun bilmiş bakışlarını tutmaya zorladı. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Uzun bir süre orada öylece durup onu ölçtü. Tam içine bakıyordu. Gerçeği görürse Tanrı yardımcısı olsun.

"Hazır olduğunda bana burada neler olduğunu anlatmanı istiyorum Nova. Hepsini. Geri kalanına gelince..." Derin sesi kesildi ve başını yorgun bir şekilde salladı. "Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Açık kapıdan bir adım uzaklaştı. "Güle güle, Mathias." Dışarı çıktı.

O kapıyı açar açmaz, kapıyı arkasından kapattı ve sürgüyü fırlattı.

Sonra hırpalanmış siyah çeliğe yaslandı ve ciğerlerini yakan titrek nefesini bıraktı.

BÖLÜM 5

Ertesi sabah saat ancak beşte Nova, bol gri bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş, saçlarını örgü bir şapkanın altına gizlemiş bir halde Southwark adli tabiplik çalışan girişinin yeşil kapılarının önünde durdu. Kapıyı iki kez tıklattı, şafak öncesi soğukunda beklerken nefesi buğulanıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve beyaz önlüklü, kamış gibi ince bir adam ortaya çıktı. Ağarmış, bulaşık suyu sarısı saçları, boynunu ve ceketinin yakası tarafından tam olarak gizlenemeyen geniş dövmelerinin kenarlarını açıkta bırakan elastik plastik bir başlığın içinde toplanmıştı.

"Bunu yaptığın için teşekkürler Stan."

"Endişelenmeyin," dedi uzun süredir müşterisi. "Şu anda vardiyada sadece ben varım, o yüzden içeri gelin."

Dün gece Mathias Rowan dükkândan ayrıldıktan hemen sonra onu aramıştı. Stan, bölge morguna yeni gelenlerle neden ilgilendiği konusunda herhangi bir soru sormamıştı. Aşağı inip bir göz atmak istemesi Ozzy'nin müdavimlerinden biri için yeterli bir açıklamaydı.

Daha da iyisi, Stan ondan kimlik göstermesini ve giriş yapmasını istemeyecekti, eğer ziyareti gizli olmasaydı bunu yapmak zorunda kalacaktı.

"Bu taraftan," dedi ve onu içeri, beyaz fayans ve paslanmaz çelikten yapılmış soğuk bir odaya götürdü. Burası antiseptik ve ölüm kokuyordu. "John Does'ların hepsi uzak duvardaki soğutucularda Nova. İstedığın kadar zaman ayırabilirsin."

Ona başıyla onay verdi, sonra odada yalnız kalana kadar bekledi.

Kilitli dolap bölmelerinden birine doğru yürüdü ve onu açtı.

Çekmeceyi çıkarırken tıkırdadı, odadaki tek ses

Artık sadece o ve ölümler vardı.

Soğutulmuş paslanmaz çelik levhanın üzerindeki ceset ayaklarının ucunda belirdi, ayak parmağındaki etiket onu *Tanımlanamayan Kafkasyalı Erkek* ilan ediyordu. Nova çekmeceyi sonuna kadar çekti ve birkaç dakika içinde Ozzy'nin yerinde geçen geceki haydutun yüzüne bakıyordu.

Orin Doyle.

Bu ismin tadı duyularına asit gibi geliyordu, adamın çirkin alayının ve korkunç tehditlerinin anısı onu morgdaki soğuk havadan bile daha fazla ürpertiyordu.

Şu anda onunla ilgilenmiyordu. Dün gece uyuyamamasının nedeni o değildi. Adli tabibin ofisine kendi araştırma görevi için gelmesinin nedeni de o değildi.

Diğerleri hakkında daha fazla şey bilmeliydi.

Neden bokböceği dövmeli adamlar aniden Londra'da ortaya çıkıyordu? Onun orada olduğunu biliyorlar mıydı?

Doyle ona tesadüfen rastlamıştı ama ya şehirde başkaları da varsa? Onu aramaya gelebilecek başkaları, eğer henüz gelmedilerse...

Nova'nın binlerce sorusu vardı ama burada çözebileceği sadece bir soru vardı.

En azından başlamak için bir yerd. Şanslıysa sırrının güvende olup olmadığını ya da tekrar kaçması gerekip gerekmediğini öğrenebilirdi.

Kendisi için yaptığı onca şeyden sonra Ozzy'den ayrılma düşüncesine katlanamıyordu. Yaşlı adam neredeyse hayatının yarısı boyunca onun tek ailesi olmuştu. Ve Eddie, hiç sahip olamadığı küçük kardeşi.

Uzun zaman önce tanıdığı başka bir kardeşi hatırlayınca kalbi acıdı. Görünüşe göre kendisinden bir ömür büyük olan Aedan, iğrenç, özel vahşet ve tarifsiz istismarla dolu güzel, ışıltılı bir evdeki tek iyilikti.

Nova'yı küçük bir çocukken evlat edinen canavarın doğurduğu bir erkek olan Aedan, onun neler yaşadığını hiç bilmiyordu. Gülümsemeye ve rolünü oynamaya, tüm zehirli sırlarını içinde saklamaya zorlanmıştı. Ve sonra Aedan bir daha dönmek üzere Darkhaven'daki evlerini terk etti ve o andan itibaren gerçekten yalnız kaldı.

Ozzy ve Eddie o zamandan beri kendine kurduğu aileydi ve dün geceden sonra Oz'u da geçmişindeki şiddet ve çirkinliğin içine sürüklemişti.

O zamana kadar en kötüsünü bilmediğinden değil.

On yedi yaşına bastığında adamın ellerinin arkasına ustalıkla yaptığı dövmelelere baktı. Dövme için ona yalvarmıştı - ilk dövmesi - ve o da bunun onun için ne anlama geldiğini anladığı için gönülsüzce kabul etmişti.

Sağ elinin arkasındaki iz, Oz'a gizlemesi için yalvardığı dövme, artık neredeyse hiç görünmüyordu, Oz'un güzel sanatı tarafından gizlenmişti.

Nova başparmağını egzotik Mısır gözlerinin ve bir zamanlar bambaşka bir imge olan -varlığının her zerresiyle nefret ettiği- sanatsal süslemelerin üzerinde gezdirdi.

Orin Doyle'un sağ elindeki aynısı olan siyah bir bokböceği.

Bu odadaki diğer ölü adamların ellerinde bulacağını bildiklerini.

Nova, Doyle'un cesedini dolabına geri itti ve kapıyı kapattı.

Onun yanındaki bölmeyi açtı ve çekmeceyi çıkardı. Adamın yüzü tanıdık değildi ama Mathias'ın ona söylediği gibi elinde bokböceği izi vardı.

Nova iki soğutucu daha açtı ve iki bokböceği dövmesi daha buldu.

Tüm haydutlar üvey babasının hizmetindeydi.

İliklerine kadar işleyen bir ürpertiden kurtuldu. Daha fazlasını bilmek istemiyordu ama şimdi duramazdı. Kendi güvenliği için neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu.

Ve bunun için, bir Melez olarak doğuştan sahip olduğu karanlık yeteneği kullanması gerekecekti.

Olacaklara karşı kendini dengeleyerek sağ eliyle uzandı ve kendisine en yakın olan ölü adamın balmumundan parmaklarını tuttu.

Ona dokunduğu anda bir anı sarsıntısı yaşadı. Kendi anısı değil, onunki.

Hor gördüğü o korkunç yetenek gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Hızlı ve canlı bir şekilde yükseliyor, ona ölü adamın son anlarının kristal berraklığında bir resmini veriyordu.

Sanki kendisi yaşıyormuş gibi zihninde görüntüler canlandı: Thames Nehri'nin karanlık sularını gece gökyüzünün altında gördü, büyük bir çelik nakliye konteyneri bir rıhtıma boşaltılıyordu.

Birisi onunla -çok geçmeden ölecek olan adamlar- anlayamadığı Rusça kelimelerle konuştu. Yakınlarda başka adamlar durmuş, aceleyle konuşuyor, vücut dillerinden ve jestlerinden anlayabildiği kadarıyla bir tür anlaşma yapıyorlardı.

Sonra yakındaki silah sesleri duyuldu.

Endişeli bağışmalar yükseldi ve Nova'nın görüş açısı, bakışlarının içinden gördüğü adamın aniden başını çevirmesiyle aniden döndü. Orin Doyle orada duruyordu, tabancası Nova'nın gözlerinin önünde alın hizasına kaldırılmıştı.

Doyle sırttı, sonra ateş etti.

Adam yere düştüğünde Nova'nın bağlantısı kesildi, tanıdığı ve güvendiği biri tarafından yakın mesafeden vurularak öldürülmüştü.

"Ne oluyor be?"

Yeteneğinin gücünden ve ona gösterdiklerinden bıkmış bir halde bıraktı ve işlemi tekrarlamak için başka bir cesede yöneldi. Doyle onu da öldürdü, aynı anda başka bir yerden bir el daha ateş edildi ve Nova'nın Doyle'un kurbanıyla bağlantısı kopmadan hemen önce Ruslardan biri yere düştü.

Devam edemeyerek inledi.

Yeteneğini kullanmak onu her zaman mide bulantısı ve halsizlik içinde bırakıyordu. Onca yıl uzak kaldıktan ve az önce tanık olduğu tüyler ürpertici görüntülerden sonra Nova'nın tek yapabildiği tüm ölüleri soğutucularına geri götürmek ve her şeyi kapatmaktı.

Koridorun sonundaki boş tuvalete sendeleyerek girdi, başı şiddetle çarpıyor, midesi her adımda isyan ediyordu.

İlk kabine girdi ve tuvalete kustı.

Soğuk metal duvara yaslandığında, zihni morga ilk geldiği zamankinden çok daha fazla soruyla doluydu.

Doyle ve diğer adamlar o rıhtımda neyin peşindeydi?

Neden kendi başına dönmüştü?

Ve en rahatsız edici olanı da, Nova kendisini ve değer verdiği herkesi riske atmadan sorularına nasıl cevap verebilirdi?

~ ~ ~

Duştan yeni çıkan Mathias başını omzunun üzerinden çevirerek aynada Nova'nın sırtındaki el işçiliğine bir kez daha baktı.

Bir kılıç, Tanrı aşkına.

Pırıl pırıl, mükemmel işlenmiş, gerçekçi görünümlü bir bıçak, omurgasının uzunluğu boyunca aşağıya doğru uzanıyordu.

Bir şövalyenin taşıyacağı türden bir kılıç.

Mathias kendi kendine alaycı bir şekilde kıkırdadı. Ne de olsa ona Galahad demişti. Görünüşe göre şaka onun üzerindeydi - kelimenin tam anlamıyla.

Niyeti ne olursa olsun, aslında dövmeyi beğenmişti.

O da ondan hoşlanıyordu ve bu, önceki gece Tarikat karargâhına döndüğünden beri onu yiyip bitiren bir gerçektir.

Ona olan ilgisi kabul etmek istemediği bir sorundu, ama dün gece ilgisini nasıl uyandırdığını inkâr etmek oldukça zordu. Üzerinde çalışırken iki saat boyunca onun sıcaklığını üzerinde hissetmek işkence gibiydi.

Eldivenli elleri çıplak sırtında, emin ve sabit bir şekilde, teninde bir sanat eseri yaratırken, dokunuşunu başka yerlerde de hissetmeyi arzulamasına neden olmuştu.

Giysi zannettiği fermuarlı siyah deri yeleğinin içinde çok tehlikeli bir şekilde duran küçük, güzel göğüslerinin ince, geçici sıyrılışı, onu zar zor dizginlemeyi başardığı bir ereksiyona sürüklemişti.

Onu öpmek istemişti ve şüphesiz öpecekti de, eğer kız ona karşı huysuz ve kaçamak davranmasaydı. Eğer kadın onlardan daha akıllı olmasaydı ve onu kışının üstüne fırlatıp kapıyı arkasından çarpmasaydı, onu öpmekten fazlasını da yapabilirdi.

Bunun yerine, alışılmadık derecede kötü bir tavırla ve zedelenmiş erkeklik gururunu yalamak ve ateşli, esrarengiz Nova'nın kesinlikle ihtiyaç duymadığı bir sorun olduğuna dair kendini rahatlatmak için yalnız bırakılma ihtiyacıyla üsse geri dönmüştü.

Bugün hâlâ kendini bu konuda ikna etmeye çalışıyordu. Güneş batmak üzereydi ve onu düşünmek bile sikiinin yeniden kalkmasına neden oluyordu.

Boston'daki eski arkadaşları Nova konusunda ne yapmasını söyleyecekti? Aklının bir köşesinde arayıp öğrenmek vardı.

Yine de onların tepkilerinin çoğunu danışmadan tahmin edebiliyordu.

Kadını rahat bırak. Aklın

görevde olsun, sikiinde değil.

Başka bir dikkat dağıtıcı bul. Cinayetle ilgisi olmayan birini.

Elbette, kendi bilge tavsiyelerine uyamayacak olan en tecrübeli Düzen üyelerinden en az on tanesi vardı. Çiftleşmiş savaşçıların her birinin kendi kan bağı olan Cins Eşleri vardı.

hayatın kendisinden daha çok seviyordu. Mathias'ın onları tanıdığı yirmi yıl içinde Tarikat'tan bazılarının çocukları bile olmuştu.

Hiçbir zaman arzulamadığı, isteyebileceğini düşünecek kadar uzun süre duraklamadığı her şey.

Şu anda bunları istemediğinden değil.

Ve kesinlikle Nova gibi zor, ketum bir kadınla değil. Bu nasıl bir isimdi böyle?

Ailesi kimdi?

Anlattığı kadarıyla en azından on yedi yaşından beri Ozzy ile birlikte yaşıyordu. Mathias bundan daha uzun süredir yaşlı adamın kanatları altında olduğunu tahmin ediyordu. Sadece bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu.

Tıpkı ona gösterdiği acıdan kimin sorumlu olduğunu bilmediği gibi - ne kadar kısa olursa olsun - ona zaten katlanmadığı hiçbir şeyin yapılamayacağını itiraf ettiğinde.

Kim onu bu kadar derinden yaralamıştı?

Tanrım, onu her düşündüğünde yeni sorular ortaya çıkıyordu. Arkasına saklanmış gibi görüldüğü sonsuz sır ve kamuflej katmanlarını soymak için içinde daha fazla merak uyandırdı.

Mathias, bu katmanlardan herhangi birini kaldırdığında Ozzy'nin dükkânında karşısına çıkan adamın öldürülmesiyle ilgili suçluluğu kanıtlanırsa ne yapması gerekeceğini düşünmek istemiyordu.

Onu JUSTIS'e teslim etmek ve kaderine sistemin karar vermesine izin vermekle yükümlü olacaktı.

Her nasılsa, onun öylece durup bunun olmasını bekleyeceğini düşünmüyordu.

Nova'nın dün gece dükkândaki inatçı ve meydan okuyan bakışları ona bu kadarını söylemişti. Hayır, zincirlenmesine izin vermeden önce kaçacaktı. Ama daha çaresiz bir şey yapar mıydı?

Mathias bunu öğrenen kişi olmaktan korkuyordu.

İletişim ünitesi gelen bir aramayla çınladığında kafası hâlâ bu rahatsız edici senaryo üzerinde çalkalanıyordu. Arkadaşı Gavin Sloane'un numarasını tanıyarak tezgâhtan aldı.

"Sakin bana Thames Nehri'nden bir bokböceği daha çıkardığını söyleme," diye mırıldandı selamlarken.

"Hayır," dedi Sloane. "Ama morgdaki buz üzerindeki yedi kişiyle ilgili bir ipucumuz olabilir."

Mathias'ın duyuları dikkatle gerildi. "Nasıl yani?"

"Bu sabah erken saatlerde bir ziyaretçileri olmuş. Adli tabip, bir kadının mezarlık vardiyası çalışanlarından biri tarafından morga kabul edildiğine dair güvenlik kamerası görüntülerine sahip. Kurbanlardan en az birkaçını tanıyor gibiydi, birkaç dakika ellerini tuttuktan sonra kendini kaybedecekmiş gibi odadan dışarı fırladı."

Mathias'ın damarlarındaki kan uyarı ile sertçe çarpmaya başladı. Nova'ya morgdaki cesetlerden bahsetmişti. Şok olmuş, hatta rahatsız olmuş gibiydi. Ama o adamları tanıyor olabilir miydi? Sadece bir cinayete değil, yedi cinayete de karışmış olabilir miydi?

Ah, lanet olsun. Mathias'ın savunduğu her şey, şüphelerini burada ve şimdi arkadaşına söylemesini gerektiriyordu. Yine de bir yanı Nova'yı bu tür bir beladan korumak istiyordu.

Onu savaşın içine atmadan önce emin olmak istiyordu.

"Bu kadının eşkâlini biliyor musunuz?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına bile tahta gibi geliyordu.

Sloane, "Maalesef üzerinde çalışmak için iyi bir görüntü değil," dedi. "Şapka takıyordu ve bol kıyafetler giyiyordu, şüphesiz görünüşünü gizlemek için."

Mathias telsizini bir hayat çizgisi gibi kavradı, içinden geçen rahatlama için kendini küçümsedi. "Kahretsin, bu çok kötü. Bu kadını bulup sorgulamak için buraya getirmek ve bize ölümlerin kimliklerini verip veremeyeceğini görmek faydalı olabilirdi."

Sloane kıkırdadı. "Onu bulacağız. Onu içeri alan çalışan işbirliği yapmıyor ama kadının ellerini beslemede gördük. Her yerinde dövme var. Videoda bulduğumuz işaretlere bakarak sürtüğün kimliğini tespit etmek uzun sürmez. Adamlarımdan bazıları bunun üzerinde çalışıyor bile. Güneş batar batmaz onlara katılacağım. Sen ve ekibin bu gece bu işe yardım etmek ister misiniz?"

"Yapamam," diye ağızından kaçırdı. "Elimizde... Lambeth'te araştırılması gereken başka bir Haydut yuvasına dair bir ipucu var. Ekibim işini bitirdiğinde onları size gönderebilirim."

"Hayır, endişelenmeyin. Bunu biz hallederiz." Sloane kıkırdadı. "Bölgedeki dövme dükkanlarında çalışan kadınların vücut taramalarını yapmaktan daha kötü şeyler düşünebilirim. Sen git Rogue avında eğlenmene bak. Bu gece bir şey bulursak haber veririm."

Sloane telefonu kapattı ve Mathias uzun bir süre orada durup kaşlarını çatmış yüzünün aynadaki yansımasına baktı.

Az önce eski bir arkadaşına yalan söylemiş ve savaşçı ekibini Lambeth'te vahşi bir kaz kovalamacasına göndererek Tarikat'a verdiği sözü çiğnemek üzere olan bir adamın yüzü, Mathias'a Nova'yı sırları her neyse, onu yakalamak üzere oldukları konusunda uyaracak kadar zaman kazandırmak içindi.

BÖLÜM 6

Onu aramak için hiç vakit kaybetmedi.

Mathias, ekibine hiçbir şey çıkmayacağını bildiği bir depoyu boşaltmaları için görev direktifleri verirken, güneş ufkun altına iner inmez Southwark'a doğru yola çıktı.

Ozzy'nin dükkânının sokak tarafında yaptığı gözetleme Nova'nın o akşam stüdyoda olmadığını gösterdiğinde, Mathias onu üçüncü katta yaşadığı dairede bulma şansını yakaladı.

Eski tuğla binanın arka tarafından içeri girdi, zihinsel olarak tüm Irkların sahip olduğu bir kolaylıkla kilidi çevirdi. Arka merdiven boşluğu zemin seviyesinden yukarı tırmanıyordu. Mathias bir ölümlünün göz kırpması kadar kısa bir sürede en tepeye çıktı.

Nova'nın dairesi olması gereken yerin önünde durduğunda, topuklarını soğuttu ve parmak eklemlerinin işaretlenmemiş kapıya değmesine izin verdi. İçeride belli belirsiz bir hareket duydu, çıplak ayaklar parke zemine basıyordu.

Sürgüyü açarken ahşap panelin diğer tarafından Nova'nın sesi yorgun geliyordu. "Eddie, daha beş dakika önce buradaydın.

Şimdi, size söyledim, bu gece kendimi iyi hissetmiyorum, o yüzden lütfen izin verin--"

Kapıyı açıp Mathias'ın orada durduğunu gördüğü anda sözleri yarıda kesildi. O anda yüzündeki azıcık renk de uçup gitmişti. Sakin bir gece için giyinmişti, bol siyah bir eşofman ve askılı siyah bir atlet. Mathias hangisinin daha çekici olduğunu bilmiyordu - dün geceki dar siyah deri yeğin içine sıkıştırılmış diri göğüsleri mi, yoksa şimdi onları eline almasını engelleyen pamuk parçasının altındaki sütyensizliği mi?

Boğazını temizledi ama dişlerinin ortaya çıkışını tam olarak gizleyemedi. "Umarım içeri girmemin bir sakıncası yoktur."

Çenesi yukarı kalktı. "Evet, aslında, çok iyi yapıyorum mi--hey!"
Bir adım öne çıktı ve içeri girerken kadının üst kollarını tuttu.
Onu oturma odasına yönlendirdi ve sert bir zihinsel komutla kapıyı arkasından kapattı.

Sürgü tekrar yerine oturduğunda Nova'nın çivit mavisini halkalı, açık mavi gözleri şoktan öfkeye dönüştü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben de sana bunu sormaya geldim," diye hırladı ona. "Bu sabah neredeydin?"

Ters ters baktı ama bakışlarında suçlu bir parıltı vardı. "Ben cevap vermiyorum Sen."

"Bu gece var, Nova. Eğer akıllıysan -ki öyle olduğunu biliyorum- Şimdi bana her şeyi anlat. Geçen gece Ozzy'nin dükkanında neler olduğunu, bu sabah neden morga gittiğini ve neden... hepsini."

Sertçe yutkundu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Lanet olsun, kadın. Bana yalan söyleme. Ben senin düşmanın değilim." "Henüz," diye bitirdi sessizce. "Seni tanımıyorum bile."

Küfür etti. "Evet, ediyorsun Nova. Sana zarar vermek isteseydim ya da sana ne olacağı umurumda olmasaydı, şu anda burada durup bana güvenmeni ister miydin sanıyorsun?"

"Neden?" Sesi o kadar inceydi ki, nabzının gümbürtüsünden zor duydu.

"Neden, ne?"

"Neden umursuyorsun Mathias?"

Bir an için buna nasıl cevap vereceğinden emin olamadı. Kendisine mantıklı gelen tek bir neden gösteremiyordu ama yine de bu hasarlı ama dirençli kadın hakkında anlamak istediği yüzlerce şey vardı. Tek istediği ona bu şansı vermesiydi.

"Önemsiyorum, çünkü acı çeken güzel, güçlü bir genç kadın görüyorum- -Ve eğer yapabilirsem bu acının bir kısmını dindirmek istiyorum. Tüm o mürekkep, metal ve pençelerinizin ardında korkmuş küçük bir kız görüyorum ve onun güvende olabileceğini bilmesini istiyorum."

Gözlerinin yumuşak mavisinde şefkat parlıyordu. Ancak cevap alaycılığı acıydı. "Beni kurtarmaya gelecek lanet olası bir beyaz şövalyeye ihtiyacım yok, Mathias. Bunu zaten hallettiğimizi sanıyordum."

"Evet, yaptık," dedi. "Ve şimdi bunu kanıtlayacak bir dövmem var."

Başını eğdi, dudaklarının ani, hafif kıvrımını gizlemek için tam zamanında değildi. "Sanırım bundan nefret ediyorsun."

"Hiç de değil." Parmaklarının ucuyla kızın çenesini kaldırdı. "Eğer inatçı leydine cesur bir şövalye gibi davranmamı istemiyorsan, Sör Galahad'ın kılıcını sırtıma takmamalıydın."

Onun gülümsemesini, hatta belki de gülmesini bekliyordu. Ama onun yerine güzel yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bunu yapamam."

Elini ondan uzaklaştırmak için uzandı ve işte o zaman sağ elinin arkasını kaplayan renkli deseni gördü -gerçekten gördü-. Ayrıntılı girdaplar ve süslemelerle çevrili mavi göz, ilk bakışta ona bir tür altıgen sembolü gibi görünmüştü. Şimdi, işaretin içinde saklı başka bir şey daha gördü.

"Yüce Tanrım." Daha yakından bakarken onu sabit tutmak için bileğinden tuttu. "Sende ölü adamlarla aynı iz var. Bokböceğini görebiliyorum. Lanet olsun, onu diğer tasarımın altına gömmeye çalışmışsın ama orada."

Öfke ve kafa karışıklığı içinde kuru çıraya vurulmuş bir kibrit gibi kıvılcımlandı. Mathias öfkesinin kehribar rengi ışığı gözlerinin yeşilinde tutuşurken bakışlarının ısındığını hissetti. "Sen de onlardan biri misin, Nova?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır." "Onları sen mi öldürdün?"

"Tanrım, hayır!" Sonra inledi, dehşete kapılmış bir ses. Tuzağa yakalanmış bir hayvanın sesi. "Mathias, lütfen..."

Bileğini sıkıca tuttu, şimdi ondan kaçmasına izin vermeyi reddediyordu. "Bu sabah adli tabibin ofisinde çekilmiş bir videon var Nova. Sana bokböceği dövmeli ölü adamlardan bahsettikten sonra onları görmek için morga gitmişsin. Onlara dokundun, ellerini tuttun. Kim olduklarını ya da nereden geldiklerini biliyor musun? Herhangi birinin yasını tutuyor muydun?"

"Hayır," diye kalın bir sesle cevap verdi. Adamın kavrayışına karşı mücadele etti ama adam onu bırakmadı. Şu anda bu son sorunun cevabına diğerlerinden daha çok ihtiyacı vardı. "Öyle bir şey değildi."

"O zaman nasıldı? Anlat bana, Nova. Konuş benimle. Yaptığın şeyi açıklamayı isteyecek tek kişi ben değilim."

Kadın panik içinde ona baktığında, "Video bugün JUSTIS memurlarına gösterildi. Henüz kimliğinizi tespit edemediler. Seni içeri alan çalışan konuşmadığına göre, onun bir arkadaş olduğunu varsayıyorum. Tek yaptığı kolluk kuvvetlerinin seni bulmasını geciktirmek. Ama bulacaklar.

Sadece burada, dükkânda işlendiğinden emin olduğum cinayetin değil, aynı zamanda bir bağlantınız olduğu anlaşılan diğer kurbanların da hesabını vermek zorunda kalacaksınız."

Nefesi, mücadelesinin bir kısmını da beraberinde götürerek dışarı sızdı. "Dün gece buraya gelen adamı ben öldürmedim. Öldürmek istedim. Ama o benden daha güçlüydü. Elini benim elime kenetledi ve tehditler savurdu. Sonra diğer eliyle saçımı tuttu. Bırakmadı." Ağır bir iç çekti. "Ozzy sadece beni korumak istedi. Herkesin yapacağını, benim o anda yapamayacağım şeyi yaptı. O öldükten sonra, Oz ve ben cesedi nehre attık. Ağırlığını azaltmaya çalıştık ama gece boyunca fırtına vardı..."

Mathias onu sessizce dinledi, kendi başına tam olarak tahmin edemediği bir hesabı itiraf etmesini izledi. Ve onu hâlâ rahatsız eden bir ayrıntı vardı. "Adamın tehditler savurduğunu söyledin. Ne tür tehditler, Nova?" Bir süre sonra cevap vermeyince, parmaklarını çenesinin gergin çizgisinde gezdirmek için elini serbest bıraktı. "Onu tanıyordun, değil mi?"

Bir kez başını salladı. "Önceden. Onu on yıldır görmemiştim ama nerede olsa tanırdım. Tanımamış gibi davranmaya çalıştım - bu yüzden ona istediği dövme yapmaya başladım. Ama sonra, onun üzerinde çalışmaya başladıktan sonra, artık çok farklı görünmeme rağmen o da beni tanıdı. Artık çok farklıyım."

"Daha önce sana zarar veren o muydu?"

"Onlardan biri," dedi. "Adı Orin Doyle'du."

Mathias eline geçen ilk fırsatta bu ismi deşecekti. Tek dileği Ozzy onu bıçaklamadan önce o piç kurusuna bizzat acı verme fırsatına sahip olmaktı. "Peki ya morgdaki diğerleri?"

Nova başını salladı. "Onları hiç tanıımıyordum. Doyle'un ortaklarıydılar ama o onlara ihanet etti. Onları nehirdeki bir rıhtımda soğukkanlılıkla infaz etti. Yanlarında başkaları da vardı. Rusça konuşuyorlardı, sanırım Doyle'un adamlarıyla bir çeşit anlaşma yapıyorlardı. Ama her şey ters gitmiş gibi görünüyordu. En azından bir tanesi vuruldu, öldürüldü ama Doyle tarafından değil."

Mathias kuşkuyla kaşlarını çatı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü cesetlere dokunduğumda gördüğüm şey buydu. Sonuncusunu gördüm

hayatlarının birkaç dakikası. Nasıl öldüklerini gördüm. Bunu kimin yaptığını gördüm."

İlk başta ne söylediğinden emin olamadı, sonra farkına vardı. "İrk arkadaşları yeteneğin karanlık bir yetenek. Bu yeteneğe sahip olmak senin için kolay olamaz.

bir tür yetenek."

Omuz silkti ama sesi sessiz ve periliydi. "Bunu düşünmüyorum. Onu kullanmıyorum. Mecbur kalmadıkça kullanmam."

Başını salladı, anlayışlı bir ciddiyetle. Kendi acımasız yeteneğine her ne kadar lanet etse de, Nova'nın kendi yeteneğini çağırdığı zaman yaşadıklarının yanında bu hiçbir şeydi. Yine de yükünü -hepsini- yiğitçe bir cesaretle taşıyordu. Pek çok açıdan olağanüstü bir kadın.

Az önce açıkladığı şeye gelince, Mathias bir tür katliamdan şüphelenmişti ama Rusların her ne olursa onun bir parçası olduğu haberi Tarikat ve JUSTIS'in sahip olmadığı değerli bir bilgiydi. Yine de, bu sadece daha fazla soruyu gündeme getirdi.

"Doyle ve diğer adamları Londra'ya neyin getirdiğini biliyor musun? Bir tür anlaşma yapıyor gibi görüldüğünü söylemiştin," dedi parçaları birleştirmeye çalışarak. "Bu anlaşmanın ne hakkında olduğunu biliyor musun? Cinayetlerin neden işlendiğini biliyor musun?"

"Hayır. Bu benim yeteneğimle tespit edebileceğim bir şey değil." Onun bakışlarını ciddiyetle karşıladı. "Bu cevapların hiçbirini bilmiyorum, sana yemin ederim."

"Peki ya bokböceği, Nova?"

"Ne olmuş ona?"

"Bu işaret ne anlama geliyor? Kolluk kuvvetleri tarafından bilinen ve bu sembolü kullanan bir çete yok, o halde kime ait?"

Sessizce başını salladı ve ondan birkaç adım uzaklaşmak için döndü. "Bu bir çete değil. Bu bir aile sembolü. Benim ailemin."

Onun arkasından yürüdü. Avuçlarını nazikçe omuzlarına koydu. "Bana isimlerini söyle, Nova."

"Şimdi çok şey istiyorsun," diye mırıldandı. "Onlardan uzun zaman önce iyi bir sebepten dolayı kaçtım. Adını anmayacağım ve o kötülüğün bana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim."

Mathias konuyu zorlamak, onu sırlarının geri kalanını vermeye ikna etmek istedi. Ama onun hafif dokunuşu altında titriyordu. Sert konuşan, sert görünümlü kadın kırılgan bir yaprak gibi titriyordu.

Yüzünü ona dönmesi için onu ikna etti. "Sorun yok. Bir yolunu bulacağız." "Buna inanmak isterdim," diye fısıldadı. "Ama nasıl olacağını bilmiyorum."

Mathias başparmağını onun dudaklarına götürerek endişelerini susturdu. Şimdilik, en azından -bir an için- onun korkmasını istemiyordu. Mathias'ın gözlerinin içine baktı ve Mathias bu kadını güvende tutmak için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Bir yolunu bulacağız," dedi ona tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. Sonra başını onunkine doğru eğdi ve onu öptü.

Ona karşı koymadı, savunmacı sözlerle ya da itiraz eden ellerle onu itmedi. Hayır, adam onu daha da derinden kucağına çekerken kollarını ona doladı. Kadın da onu, kendi damarlarında dolaşan aynı sıcaklık ve ihtiyaçla öptü.

Mathias elini kızın kolunun mürekkepli kolunda gezdirdi, sonra dili kızın dudaklarının yumuşacık dikişini test ederken kızın ensesini avucunun içine aldı. Kadın onun için ayrıldı, sessiz bir nefesle onu içine aldı.

O anın bir yüzleşme ve güvensizlik anından şiddetli, inkar edilemez bir arzuya dönüşmesine nasıl izin verdiğini bilmiyordu.

Sunmak istediği rahatlık kül olmuş, güçlü bir şeye dönüşmüştü. Karşı koyacak kadar asil olmadığı bir şeye.

Sadece onu istediğini biliyordu.

Ve yakında frene basacak iradeyi bulamazsa, geri dönüşü olmayacaktı.

~ ~ ~

Onu uzaklaştırmak istedi.

Ağzını onunkinden ayırmak, odanın diğer tarafına çekilmek, kollarından kurtulmak istedi.

Çılgılık atmak istiyordu ama kaçma ihtiyacıyla duyularını patlatan şey dehşet ya da panik değildi. Arzuydu.

Ham, aç, imkansız arzu.

Hiç bilmediği, bu kadar güçlü hissetmeyi hiç beklemediği bir şey. Mathias'ın öpücüğünün içinde uyandırdığı ihtiyacı zorlukla kontrol altına alabiliyordu.

Etrafını sararak savunmasını ortadan kaldırdığı için zorlukla nefes alıyor, doğru düzgün düşünemiyordu. Yıllar önce kendi etrafına ördüğü duvardaki özenle yerleştirilmiş her bir tuğlayı söküp atıyordu.

Düşmesine izin verirse, o savunma duvarlarını bir daha inşa edemezdi - onunla değil.

Mathias'ın merhametine kalacaktı ve Mathias zaten çok şey biliyordu. Çok fazla şey görmüştü.

Nova inledi, kendini onun verdiği zevkten kopmaya zorladı. Öpücük.

"Mathias, ben... yapamam," diye kekeledi, artık neyi inkâr etmeye çalıştığından bile emin değildi. Tek bildiği, ona dokunmaya, onu öpmeye, onu istemeye devam etmesine izin verirse, onun için tamamen kaybolacaktı. "Bunu bana yapma."

"Neyi yapmayayım?" Adamın derin sesi önce kızın yanağına, sonra da boynunun kenarına doğru bir hırıltıya dönüştü. "Seni öpmemeyi mi? Seni istememeyi mi? Ne yapmamalıyım, Nova?"

"Her şeyi." Adamın vücut ısısı kaybolup da iliklerine bir ürperti yerleştiğinde kollarını kavuşturarak ondan uzaklaştı. Aralarına daha fazla mesafe koydu, bunu yapabileceğine kendini ikna etmek için buna ihtiyacı vardı - o anda istediği son şey bu olsa da onu uzaklaştırabilirdi.

"Korkuyorum, Mathias."

Ona doğru bir adım attı. "Olma. Benden değil."

Dudağını ısırdı, kendini ona teslim olmaktan, daha fazla düşmekten kurtarmak için ihtiyaç duyduğu kelimeleri bulmaya çalıştı. Ama kalbi aklıyla işbirliği yapmıyordu. Kelimeler boğazında düğümlendi.

Sonra kapının çalınması onun için zor olanı yaptı. Diğer taraftan Eddie'nin sesi duyuldu. "Nova, orada mısın? Beni içeri alır mısın?"

Tanrım, çocuğun dairesinde birinin olduğunu görmesine izin veremezdi. Özellikle de parlayan kehribar rengi gözleri ve keskin beyaz dişleriyle Eddie'yi çılgık çılgıla stüdyonun alt katındaki Ozzy'ye geri gönderme ihtimali olan bir Breed erkeği.

Bu geceki vardiyasından çıkmak için yalvarmış ve hasta olduğunu iddia ederek tüm randevularını iptal etmişti. Eğer orada Mathias'la soyunmayı düşündüğünü bilselerdi, bu yalan daha da canını yakardı.

Kendine öyle olmadığını söyledi. Bunu ne düşünüyor ne de yapıyordu. Gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. "Başka zaman, Eddie, Tamam mı?"

"Oz beni seni kontrol etmem ve kusmadığından emin olmam için gönderdi."

"Değilim," dedi Mathias'a sert bir bakış atarak. "İyi olacağım, söz veriyorum. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, hepsi bu. Oz'a benim için endişelenmemesini söyle."

"Elbette, ama seni kendi gözleriyle görene kadar endişeleneceğini biliyorsun. Bir kere bile hastayım demediğini söylüyor Nova."

"Daha sonra geleceğim, söz veriyorum."

"Tamam o zaman," diye kabul etti bir süre sonra. "Ona haber veririm."

Eddie'nin ayak sesleri sessizliğe gömüldüğünde Nova bastırduğu nefesini bıraktı. "Bunu yapamam. Gitmelisin Mathias."

Daha da yaklaştı. "Gitmek istemiyorum."

"Eddie'yi duydun. O ve Oz benim için endişeleniyorlar. Burada ne yaptığımı merak edecekler." Mathias'ın için için yanan gözlerinden kaçınmak için bakışlarını indirdi. "Bunu hemen durdurmalıyız. Sen gitmelisin, ben de gitmeliyim--"

"Gitmek istemiyorsun." Saklanmasına izin vermeyerek yüzünü tekrar kendisine doğru çevirdi. İrisleri kehribar renginde parlıyordu, göz bebekleri o kadar inceydi ki neredeyse arzusunun sıcaklığı tarafından yutulacaklardı. Konuşurken dişlerinin uçları dudağının şehvetli çizgisinin arkasında parılıyordu. "Aramızda olanları durdurmak istemiyorsun. Bunu inkâr edemezsin Nova. En az benim kadar."

İhtiyaçtan perişan bir halde ona baktı. Dudaklarını ayırıp bir kez daha üzerine eğilen adamın bakışlarının yoğunluğunda, kare çenesinin demir sertliğinde de aynı ihtiyacın yazılı olduğunu gördü.

Bu kez onun ağzına sahip oldu ve kadın isteyerek, arzuyla onun içine gömüldü.

Öpücüğü şimdi hem şefkatli hem de aç, ikna edici ve talepkârdı. Kadının dili adaminkini buldu ve adam kısık, acı dolu bir sesle inledi.

Tadı çok güzeldi. Sıcak ve güçlü, ilkel. Yine de kolları koruyucuydu, onu sarıp sarmalayıp yakınında tutarken dikkatliydi.

Nova onun gücüne, kollarının çemberi içinde sunduğu sıcaklığa yaslandı.

Korkması gerekiyordu. Tüm eski savunmaları uyarı ateşi gibi ateşlenmiş, bu tutkunun tehlikeli bir şey olduğu konusunda onu uyarmıştı. O tehlikeli bir adamdı -en kötü türden, bir Cins erkek, tıpkı uzun zaman önce onu acımasızca ihlal eden gibi.

Ama Mathias'ın dokunuşu altında içgüdülerini yatıştı. Onu öperken, okşarken, içinde hiç bilmediği bir ihtiyacı körüklerken korkularının burada yeri yoktu.

Ondan kendisine güvenmesini istemişti. Nova, geçmiş ve geride bıraktığı hayatı söz konusu olduğunda ona sımsıkı sarılırken, şimdi Mathias'ın kollarına sığınmış, onun sarhoş edici öpücüğünün yumuşatıcı gücü altında sadece teslim olmayı biliyordu.

Adam onu kucağının derinliklerine çekerken ve vücudunu onunkine bastırırken içinde hiçbir mücadele yoktu. Adamın uyarılmışlığı çok açtı, kalın ve sertti.

Karnını. Ona karşı hareket ederken inledi, gerginlik bir akıntı gibi içinden dalgalanıyordu.

"Bunu istiyor musun Nova?" diye mırıldandı ağzına karşı. Sesi çakıltaşı gibiydi, damarlarına panik göndermesi gereken, ama bunun yerine çekirdeğinde daha yüksek bir alev tutuşturan kaba, sıcak bir hırıltıydı. "Söyle bana. Senin de bunu hissedip hissetmediğini bilmem gerek."

Bunu inkâr etmek, onu reddetmek için binlerce nedeni vardı.

Onu kendinden uzaklaştırmak ve bir daha asla görmemeyi ummak için binlerce neden.

Ama dudaklarını ayırdığında dilinden sadece tek bir kelime döküldü. "Evet."

BÖLÜM 7

Bu cevabı gerçekten beklemiyordu.

Ama bu Mathias'ın Nova'nın minyon bedenini kollarına almasını ve onu küçük dairenin içinden geçirerek kısa koridorun sonundaki yatak odasına götürmesini engellemedi.

Onu istediğini biliyordu. Onun da en az kendisi kadar arzuyla yanıp tutuştuğunu ve aç olduğunu biliyordu. Öpücüğünde bunun tadını almıştı. Daha ilk kez ağzını onunkilere değıdirmeden önce ihtiyaçtan kararmış olan soluk mavi gözlerinde gördü.

Ama onun nefessiz bir teslimiyet değıl, tamamen reddedişini bekliyordu. Onunla birlikte olmaktan korkuyordu; bunu kolayca itiraf etmişti. Bu kadar açık sözlü olmadığı şey ise korkusunun sebebiydi.

Bir yanı bunun seks konusunda deneyimsiz olmasından kaynaklandığına inanmak istiyordu ama ona geçmişiyile ilgili anlattığı birkaç şey Nova'nın bakire olmadığını anlaması için yeterince sebep vermişti.

Daha önce de suiistimal edilmişti ve bu adamda onu kırık bir kuş gibi kendine çekme, nazik sözler ve dikkatli ellerle yatıştırma isteğı uyandırdı.

Ama Nova aynı zamanda ateşli bir kadındı - içindeki her erkeğın ayağı kalkıp göğsünü dövme, bu gece onun olduğunu ve hiçbir erkeğın önce onun içinden geçmeden bir daha ona yaklaşamayacağını en şehvetli, en ilkel şekilde göstermek istemesine neden olan seksi, canlı bir kadın.

Yatağı doğru yürüyüp onu yatağın kenarına oturturken Mathias kendi içinde savaşıan iki tarafla mücadele ediyordu.

Onu altında çırılçıplak bırakma dürtüsü damarlarındaki kanı kaynatıyor, dişleri, pantolonuna yapışmış ve serbest bırakılmasını isteyen ereksiyon kadar şiddetli bir şekilde zonkluyordu.

Bu dürtüyle hareket etmemek için tüm kontrolünü kaybetti. Bunun yerine elini kızın ipeksi siyah-mavi saçlarının üzerinde gezdirdi ve parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. Kremsi, kadife yumuşaklığındaki yanağını okşadı, başparmağının kulağının kabuğunda, narin çevresini saran küçük gümüş ve siyah halkaların üzerinde gezinmesine izin verdi.

Dövmeli kollarının satenimsi uzunluklarını okşadı, hem parmakları hem de hayran bakışları teninde gezinirken her renkli santimi hafızasına işledi. Sol ön kolundaki Gotik görünümlü tasarımı inceledi - ilk başta mezar taşı olduğunu düşündüğü. Şimdi daha yakından bakınca, bu resmi şehirde bir yerde gördüğünü fark etti. Aslında Southwark'taki düzenli devriyeleri sırasında yanından binlerce kez geçmişti.

"Southwark Katedrali'nin aşağısındaki eski Winchester Sarayı'nın kalıntıları üzerindeki gül pencere," dedi Nova, sessiz bir düşünceyle dövmeyi okşarken. "Londra'ya ilk geldiğimde Ozzy ile orada tanışmıştım. Katedral evsizlere sadece geceleri barınak sağlıyordu, ben de gündüzleri harabelerde takılıyor, vakit geçirmek için çizim yapıyordum. Oz bir öğleden sonra oradaydı ve çalışmalarımı gördü. Bana dükkânda çıraklık yapmamı teklif etti." Yumuşak bir kahkaha attı. "Kimse on dört yaşında evsiz bir çocuğu işe almayacağı için, Oz'a şans vermenin turistlere dilencilik yapmaktan daha iyi olduğuna karar verdim."

Mathias onu dinledi, geçmişinin bu küçük parçasını ona açtığı için duygulanmıştı. Bu kadar genç yaşta Londra'ya gelmeden önce nerede olduğunu, neden kaçtığını ya da kimden kaçtığını hâlâ bilmiyordu. Tam adını bile bilmiyordu. Hatta Nova'nın onun gerçek adı olduğuna bile ikna olmamıştı.

Beklemek için sabrettiği her şey, ona zaten sahip olduğu gibi bakmak için hiç de sahip olması gerekmediğini fark ettiği cevaplar.

Onu tekrar öptü, sonra siyah atletinin eteğine uzandı ve yavaşça başının üzerinden yukarı çekti.

Açılmış kanatları ve kalbindeki kırmızı Irkdaş işaretiyle Anka kuşu dövmesinin altında, Nova'nın gövdesi süt gibi, lekesiz bir tenden oluşan berrak bir tuvaldi. Küçük göğüsleri, tadına bakılması için yalvaran tatlı pembe meme uçlarıyla kaplı mükemmel küçük kürelerdi. Zorlukla bekleyebiliyordu ama beklemek zorundaydı - en azından Nova'nın onun için arzuladığı her şeye hazır olduğundan emin olana kadar.

"Dövmeli de dövmesiz de çok güzelsin," diye mırıldandı, sesi hırıltılıydı, arzu doluydu. Kızın sağ elini avucunun içine aldı ve hiç şüphesiz kızın geçmişini sürekli hatırlatan, değiştirilmiş dövmeye baktı.

geride bırakmak için şiddetle savaştı. "Benimle güvendesin. Sana söz veriyorum."

Başını salladı ama bu belli belirsiz bir onaylamaydı. Nova yaşadığı dehşetten kaçarak kırılmaz olduğunu kanıtlamış olsa da, onun bakışları ve dokunuşlarıyla bedenini keşfedişini izlerken gözlerinde bir kırılganlık vardı.

"Bana güvenebilirsin," dedi, sonra eğildi ve onu yavaşça, derinden öptü.

Bu çok fazlaydı - Mathias'ın ona karşı duyduğu arzuyla zaten gergin olan ağızlarının bu taze buluşması. Mathias boğazının arkasından hırladı, dili onunkine karıştı, dudakları ıslak ve sıcaktı, yavaş öpüşmeleri ateşli ve durdurulamaz hale geldi.

Onu karşısında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı, sabırsızlığı en ince bağlarla geri çekildi.

Ama o anda onun zevki onun için daha önemliydi.

Bir hırıltıyla ağzını onunkinden çekti. "Arkana yaslan."

Kadın adamın dediğini yaptı ve yatağa düz bir şekilde yerleştğinde, adam da onunla birlikte yatağın üzerine çıktı ve dizlerinin üzerine oturdu. Irk gözlerinin kömür parlaklığındaki ışıltısı tenini yumuşak kehribar rengiyle yıkarken, bakışlarıyla onu içine çekti.

Yavaşça, kalça kemiklerinin üst kısımlarını ve ince karnının hafifçe eğimini ortaya çıkaran bol siyah eşofman pantolonunu aşağı çekti. Mathias'ın ağzı külotunun dantel kenarlarına bakarken sulandı - parlak pembe, ipeksi, şaşırtıcı derecede kız gibi.

"Sende her zaman beklenmedik şeyler oluyor," dedi dişlerinin arasından sırtarak.

Ona gülümsedi. "Sıkıcı olmaktan nefret ederim."

"Bu konuda endişelenmen gerektiğini hiç sanmıyorum."

Pantolonunu sonuna kadar çekip çıkardı ve yere bıraktı.

Nova'nın zayıf bacakları da gövdesi kadar açıktı, Mathias'ın ellerini cezbeden pürüzsüz bir teni vardı. Uzunluğunun uzunluğunu okşadı, uyluklarının tepesine ulaştığında yavaşladı. Seksini örten dantelli kumaş parçasıyla oynarken ısı parmaklarıyla buluştu.

Onun uyarılmışlığının tatlılığını koklayabiliyor, tümseğini okşarken çiçeklenmesinin ıslak sıcaklığını daha da fazla hissedebiliyordu. Karşı koyamadı,

dokunuşunu ağzıyla takip etti, onun üzerine eğildi ve yüzünü pembe saten üçgenine yaklaştırdı.

Nova'nın nefesi kesildi, temas karşısında ürperdi. Mathias'ın başına uzandı ama onu kendinden uzaklaştırmak yerine, parmakları Mathias'ın saçlarına saplanarak onu tuttu. Mathias inledi, artık kaybolduğunu biliyordu.

Kadının külotunu dişlerinin arasına aldı ve aşağıya, sıkı buklelerin kesilmiş bölgesinden uzağa çekti. Sonra kıkırdadı, kuzgun saçlı güzeliyle ilgili beklemediği bir şey daha keşfetmişti. Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sarışın mı?"

Omuz silkti ve ona şakacı bir sırıtış fırlattı. "Hiç sormadın ki."

Ona sırtarak karşılık verdi ama son gülüşü onun yapmasına izin vermeyecekti. Ödeşmek için dudakları ve diliyle o baştan çıkarıcı küçük sazin içine daldı, kıvrımlarının arasında yuvalanmış sinir demetini ararken - ve bulurken- ondan irkilmiş bir çığlık kopardı.

Onu emdi, birkaç dakika önce ağzını öptüğü kadar tutkuyla ve derinden öptü. Kız onun altında kıvrınana, vücudu dudaklarına ve diline doğru yükselirken elleri çarşafta kıvrılana kadar bırakmadı.

"Oh, Tanrım," diye soludu, adam onu daha da yukarı çekerken nefes nefese kaldı. "Oh, lanet olsun... Mathias..."

Kadının orgazmı onu sararken başını kaldırıp ona baktı. Kadın da onu izledi, zevki doruğa ulaşır taşarken gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Mathias onun bakışlarını tuttu ve bunun ona göstermek istediklerinin sadece başlangıcı olduğuna dair sessiz bir söz verdi.

Hayatının geri kalanında unutmamasına yardım etmek zorunda kalsa bile, bir başkasının ellerinde uğradığı tüm istismarları telafi etmek istiyordu.

Kahretsin, şimdi ona bu kadar açık bir şekilde teslim olmasını izlerken, bir parçası ona sonsuzluk vermeye hazırды.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, bu an zaten bir başlangıçtı.

"Mathias," diye mırıldandı, yaşadığı artçı sarsıntılardan nefesi kesilmişti.

doruk noktası. "Bu hissin bitmesini istemiyorum.

Henüz değil..." "Hayır," diye hırladı. "Henüz değil."

Giysilerini ve botlarını çıkardıktan sonra onun yanında diz çöktü, kadın tutku sarhoşu, ağırlaşmış gözlerle onun çıplaklığını seyrederken daha da acıktı, inanılmaz derecede sertleşti.

Nabızı kulaklarında, şakaklarında atıyor, bu kadına duyduğu ihtiyacın yoğunluğundan kanı damarlarında erimiş lav gibi akıyordu. Onun

Glifler ısı ile kabardı, göğsünde, omuzlarında ve pazılarında dönen, kavisli desenlerine renk aktı.

Dişlerini diline bastırmış, jilet gibi keskin uçlarını tamamen açmıştı ve Nova'nın onu en insanlık dışı haliyle, vahşi, yırtıcı haliyle gördüğünü biliyordu.

İrkilmedi.

Titremedi.

Ona doğru uzandı. "*Mathias...*"

Yapması ya da söylemesi gereken başka bir şey yoktu.

Onu telaşsızca öptü ve ayrılmış kalçalarının arasına yerleşti. Kadının yarığ1 kaygandı ve kendini ona doğru yönlendirirken şaftına karşı sıcaktı. Artık duramazdı. Ona duyduğu arzu tüm hislerini bastırıyordu.

Kalçalarını geri çekerek kadının hazır olan göbeğine oturdu.

Vücut.

Sonra eve doğru ilerledi, santim santim, en tatlı, en sıcak
Hiç bilmediği bir zevk.

~ ~ ~

Onu mümkün olduğunu düşündüğünden daha derinden doldurdu, çekirdeğini o kadar çok ısı, güç ve tutkuyla parçaladı ki nefesini zorlukla alabildi. Bu his onu bunaltmış, sersemletmişti.

Bir erkeğin cinsel ihtiyaçlarının merhametine kalmanın ne demek olduğuna dair sahip olduğu tüm düşünceleri yok etti.

Mathias dizginlenemez bir güçle içine doğru sallanırken Nova ona yapıştı.

Vücudu hâlâ gevşemişti, sinir uçları hâlâ adamın dudakları, dili ve dokunuşuyla ona verdiği zevkten dolayı titriyordu.

Adam ona çarparken, içinde hareket eden sikiinin sürtünmesi hızla dayanabileceğinden daha fazla hale gelirken, bu serbest bırakmanın tekrar sarıldığını hissetti.

Bir çığlıkla paramparça oldu. Kendini küçük parçalara ayrılırken hissetti.

Hiç beklenmedik bir anda gözleri doldu. Boğazının arkası yandı.

Mathias onun üzerinde hareketsiz kaldı, hamlesinin ortasında durdu. Nefesi kesildi ve ettiği küfür ani ve korku doluydu. "Ağlıyorsun."

Sesini bulmakta zorlanarak başını güçsüzce salladı. "Ben sadece... farklı olacağını düşünmüştüm," diye boğuk bir sesle konuştu. "Üstesinden gelebileceğimi düşündüm..."

"Ah, kahretsin. *Allah kahretsin.*" Vücudundaki tüm kaslar artık hareket etmiyordu. Kaşları çatıldı. Ondan uzaklaşmaya başladı. "Nova, özür dilerim--"

"Hayır." Adamın omuzlarını kavradı ve sesini engelleyen çığ yumruyu yuttu. Adam ağırlığını ondan kaydırmaya devam ettiğinde, onu yerinde tutmak için bacaklarını uyluklarının arkasına doladı. "Hayır, Mathias. Demek istediğim bu değil. Yanlış bir şey yaptığın için ağlamıyorum. Bu inanılmaz bir his olduğu için ağlıyorum. İçimde inanılmaz hissediyorsun. Buna hazırlıklı değildim, birlikte nasıl hissedeceğimize. Bunu beklemiyordum."

Sessizliği içinde, kıpırdamadan ona baktı. Ateş saçan bakışları kızın yüzünü ısıtıyordu. "İyi hissediyorsun o zaman?"

"İyiden de öte," diye güvence verdi ona. "Kendimi... canlı hissediyorum. Sen içimdeyken kendimi bir bütün hissediyorum. İlk kez Mathias, gerisi gerçekten arkamda kalmış gibi hissediyorum. Sen bana bunu verdin."

Yine alçak sesle ve saygılı bir şekilde küfretti. Sonra onu kalbinin kaldırılabileceğinden daha büyük bir şefkatle, daha büyük bir zevkle öptü.

Sonunda teması kestiğinde sırtıyordu, dişleri parlıyordu. Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, kalçalarını anlamlı bir şekilde onunkilere sürttü. "Sadece hoşuna gidecek ama beklemediğin başka şeyler yapmanın eğlenceli olabileceğini düşünüyorum. Değişiklik olsun diye seni tahmin etmeye devam ettirmenin yollarını bulmak."

Hâlâ içinde hareket ediyordu, hâlâ sertti. Hatta daha da sertleşiyordu.

Nova onun yüzünü, yakışıklı, uhrevi yüzünü okşadı. Ona bakmaktan yorulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Hayal etmeye cesaret
edemeyeceği kadar uzun. Bir
ömür ve daha fazlası.

Adam bir kez daha temposunu bulurken kadın kendini tuttu. Yükselen ritmi onu başka bir duyu zirvesinin kenarlarına doğru yönlendirirken zevkle iç çekti. Gözlerini kapatarak onu oraya götürmesine izin verdi, iri vücudu sertleşmeye ve gerilmeye başladığında onunla birlikte gitti, kalçaları şimdi daha sert, öfkeli ve derin pompalıyordu.

Onun adını haykırdı. İçindeki sıcaklık patladığında ve orgazmının gücüyle sarsıldığında, bir sonraki anda kulağının yanında kaba bir bağırıyla onunkini mırıldandığını duydu.

Nova'nın kalbi kulaklarında gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Sonra gümbürtüyü tekrar duydu - hızlı bir davul sesi, acil ve kararsız. Diğer odadan geliyordu.

Mathias da duymuştu, şüphesiz ondan önce. Aniden geri çekildi.

"Nova." Eddie'nin sesi daire kapısının dışından tuhaf bir şekilde ince geliyordu.

"Bir sorun var." Mathias, o daha sesini çıkaramadan söylemişti. endişeliydi. Yüzü asıktı, burun delikleri genişliyordu. "Kan var."

"Oh, Tanrım." Alarm onu yataktan kaldırdı. Aceleyle atletini ve eşofmanını giydi ve hemen ardından yaşam alanına doğru koşmaya başladı. Kapıyı çekerek açtı ve şok karnına bir yumruk gibi çarptı. "Eddie... Aman Tanrım!"

Çocuk bir hayalet kadar beyazdı, gözleri şoktan büyümüştü. Tişörtünün ve kot pantolonunun önü kan içindeydi. Çok fazla kan.

Nova onu yakaladı ve sıkıca sarıldı. Yaralarını yokladı ama adam zarar görmemiş gibiydi. Elleri yapış yapış ve kıpkırmızıydı. "Ne oldu sana böyle? Ozzy nerede?"

"Dükkânda," diye mırıldandı, sesi titriyordu. "Hiçbir şey yapamadım Nova. Bana saklanmamı söyledi. Ona yardım etmek istedim ama bana izin vermedi."

Panik onu ele geçirdi. "Ozzy?" diye bağırdı binanın sessizliğinde.

Mathias şimdi onun arkasında duruyordu, çıplak göğüslü, sadece siyah pantolonunu giymişti. Nova bakışlarını Mathias'a çevirdi, boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

"Oh, Tanrım. Ne haltlar dönüyor burada? Oz!"

Eddie'yi geçmek için hamle yaptı ama Mathias kolundan tutunca durduruldu. "Nova, burada kal. Bırak beni--"

Acı bir çığlık atarak kendini bıraktı ve stüdyoya inen merdivenlere doğru fırladı.

BÖLÜM 8

"Ozzy...oh, hayır. Hayır!"

Nova onu boş dövme dükkanında, istasyonunun yanındaki kan gölünün içinde yatarken buldu. Sırt üstü yere yığılmış, vücudu hareketsiz, gözleri donmuş bir haldeydi. Boğazı kesilerek açılmış, korkunç bir şekilde yaralanmıştı.

"Oz!" diye bağırdı, kan gölünün kenarında yalınayak duruyordu, içinden acı dolu bir feryat koparken elleriyle ağzını kapattı. "Hayır, Ozzy. Hayır..."

"Ozzy bir müşteriyle işini bitirdikten sonra arka odayı süpürüyordum ki dükkâna bir adamın girdiğini duydum," diye mırıldandı Eddie merdivenlerin dibinde arkasından. "Birini arıyordu. Seni arıyordu, Nova."

Çok sevdiği akıl hocasına yapılan vahşete bakarken şaşkınlığı kederine saplandı. "Beni mi arıyorsun? Emin misin?"

"Adını bilmiyor gibiydi," diye devam etti Eddie, "ama adam neye benzediğini biliyordu. Ozzy'ye anlatmış, seni tanıyıp tanımadığını sormuş. Adam seni bulmasının önemli olduğunu söyledi. Başının belada olduğunu söyledi."

Kaşlarını çattı ve önündeki dehşeti anlamlandırmaya çalıştı. Uyuşmuş şok halindeyken bile saldırganın Ozzy'ye söylediklerindeki yalanın kokusunu alabiliyordu. "Kim olduğunu gördün mü Eddie?"

"Hayır. Koyu renk kıyafetler giyiyordu, üzerinde kapüşonlu bir ceket vardı. Ozzy'nin istasyonuna doğru yürürken onu sadece yandan gördüm." Eddie titreyen bir nefes verdi. "İri yarı biriydi, Nova. Sesi kötü ve kızgın geliyordu. Ozzy'nin de ondan korktuğunu söyleyebilirim."

Gözlerini kapattı, korku damarlarına akıyordu. "O insan mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Eddie. "Bakmaya çalıştım ama yüzünü göremedim. Adam arka odada durduğumu görmedi. Ona Ozzy'yi rahat bırakmasını söylemek istedim ama Oz yerimden kalkmamamı işaret etti. Hiçbir şey söylemememi, saklanmamı işaret etti..." Çocuk hıçkırıklara boğuldu. "Ben de öyle yaptım. Bir dolabın içine girdim ve saklandım, Nova. Ve sonra adamın Oz'a zarar verdiğini duydum..."

Arkasından Eddie'ye baktı ve Mathias'ın merdivenlerin dibine gelmiş olduğunu gördü.

"Sen doğru olanı yaptın," dedi gözyaşlarına boğulan çocuğa. "Ozzy'nin dediğini yapmasaydın şimdi ikiniz de ölmüş olurdunuz, Eddie."

Çocuk başını kaldırıp ona baktı. "Dün gece buradaydın. Az önce Nova'yla birlikte yukarıda mıydın?"

Mathias hafifçe başını salladı. Bakışları ciddi ve ağırbaşlıydı. Ve şimdi Nova'nın gözleriyle buluşan soluk yeşil havuzlarda, kehribar kıvılcımlarının çıtırtısını gördü. Dişlerinin uçlarını ve çıplak göğsündeki *dermagliflere* yavaşça sızan renk kızarıklığını da gördü.

Bu kadar çok dökülmüş, taze kanı görmek onun için kolay olmamalıydı. Breed doğası onu tırmalıyor olmalıydı ama Mathias vampir tarafını olağanüstü bir kontrolle uzak tuttu. Eddie'nin iyiliği için, şüphesiz. Belki onun iyiliği için de.

Nova, Ozzy'ye tekrar bakarken kendi hıçkırıkları boğazında düğümlendi.

Mathias'ın arkasından yaklaştığını duymadı.

Adamın kendisine dokunacak kadar yakın olduğunu bilmiyordu, ta ki sıcak avucu hafifçe, şefkatle omzuna yerleşene kadar. "Nova--"

"Yapma." Onun rahatlatıcılığından uzaklaştı. Ozzy hemen altlarında saldırıya uğrayıp öldürülürken Mathias'la birlikte zevkten ağlayarak tutkudan aklını kaçırmış olduğu fikri dayanamayacağı bir acıydı. Mathias'a sefalet içinde baktı, suçluluk ve keder onu içten içe parçalıyordu. Sesi düz ve yasaklayıcı çıkmıştı. "Dokunma bana."

Kaşlarını çattı ve elini yana bıraktı. "Eddie, adam Ozzy'ye başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Nova'yı nerede bulacağını bilmek istedi. Ozzy ona söylemedi ve sonra adam çok sinirlendi." Eddie burnunu çekti. "Adam şimdi de Nova'ya mı zarar verecek?"

"Hayır," diye cevap verdi Mathias sertçe, hızla. "Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Sana da kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Eddie. Ama ikiniz de şimdi burada kalamazsınız. Ozzy'ye bakmama yardım edebilecek birilerini çağıracağım, sonra da ikinizi benimle birlikte güvenli bir yere götüreceğim."

Bunu söylerken Nova'ya uzandı. Oz olmadan bir yere gitme düşüncesiyle içine saplanan inkâr ve kederin sarsıntısıyla, dizlerinin üzerine çökerek verdiği tepkiyi engelleyemedi.

"Onu bırakmayacağım." Mathias'ın ulaşamayacağı bir yere çekildi. Ozzy'nin cesedine yaklaşırken soğuk, koyulaşan kan çıplak ayak tabanlarının altında kayganlaşıyordu. "Ne olduğunu bilmem gerek. Bunu kimin yaptığını bilmem gerek."

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Mathias onun ne yapmak üzere olduğunu gördü. Kaşlarını çattı, başını sallamaya başladı. "Nova, yapma--"

Uzanıp Ozzy'nin cansız elini tuttuğunda onun uyarısı kulaklarında uzak bir yankıydı.

Hayatının son anları, tıpkı Eddie'nin tarif ettiği gibi, kapalı göz kapaklarının ardında yaşanmıştı. Koyu renk giysiler içindeki devasa adamın yüzü, siyah ceketinin kapüşonu tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti. Ozzy'den talepleri, alçak sesi ölümcül bir tehditle doluydu.

Sonra Ozzy'nin onu korumak için gösterdiği cesur, aptalca çaba. Muhtemelen hayatına mal olacağını bildiği halde onun için yalan söylemesi.

Nova, adam onu alt ederken Oz'un arkasından gelen keskin bıçağı gördü. Boğazının derinliklerine saplanmıştı. Ozzy'nin bilinçli olarak hatırladığı son şey, saldırgan insanüstü bir hız ve çeviklikle dükkândan kaybolurken katilinin hızla geri çekilen haliydi.

Çünkü o insan değildi.

"O Breed'di," diye mırıldandı Nova, Ozzy'nin ölümüyle olan bağlantısı kavrayışından silinirken. "Onu öldüren adam... o Breed'di."

~ ~ ~

Mathias yirmi dakika sonra, tamamen giyinmiş ve zorlukla kontrol altına alınmış bir tehditle, desteğinin gelmesini bekledi. Lambeth'te haydutları aramak için kuyruklarını kovalayan savaşçı ekibini gerçek bir problemde ona yardım etmeleri için çağırmıştı. Hemen halletmesi gereken bir sorun.

elindeki tüm insan gücünü ve kaynakları kullanarak. Mathias kısa bir süre önce JUSTIS memuruyla konuştuğunda davaya tam bir özel tim göndermeyi teklif eden arkadaşı Sloane da buna dahildi.

Mathias'ın avını ortaya çıkarmak için Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve yurtdışındaki tüm Tarikat komutanlarından iyilik istemesi gerekse bile bunu yapardı.

Ozzy'yi öldüren ve büyük olasılıkla hâlâ Nova'nın peşinde olan adam cezasını çekecekti.

Mathias ona önce ulaşırsa, canıyla.

Nova'nın acısını görmek -Eddie'ninkini de- Mathias'ı o orospu çocuğunu bizzat öldüren kişi olmaktan daha fazla tatmin edecek bir şey yoktu.

Katilin Breed olması, onu bulmalarını daha da önemli hale getiriyordu. Doyle ve bokböceği işaretli meslektaşları gibi insan haydutların Londra'da Nova'ya zarar verme potansiyeliyle dolaştığını bilmek yeterince kötüydü. Nova'nın, Breed'in ölümcül iştahına ve becerilerine sahip bir yırtıcının hedefinde olabileceğini düşünmek?

Mathias dişlerinin arasından hırlayarak Thane ve Deacon'ın gelmesini beklerken kafese kapatılmış bir hayvan gibi stüdyoda dolaşıyordu. Devriyenin üçüncü üyesi Callahan, onlarla dükkânda buluşmak için şehrin öbür ucuna gidecekti. Thane Mathias'a fevri genç savaşçının, ekibin Rogue avı başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra bir kan konağı bulup beslenmek için gittiğini söyledi.

JUSTIS'e gelince, Sloane başka bir soruşturmayla meşguldü ama bir saat içinde ekibiyle birlikte orada olabileceğini düşünüyordu.

Bu arada beklemek Mathias'ı çıldırtıyordu.

Çaresizlik hissi alışık olduğu bir şey değildi ama bu hissin Nova'dan çok ekibi ve JUSTIS ile beklenen keşifle ilgisi vardı.

Yeteneğini Ozzy'nin üzerinde kullandıktan sonra fena halde midesi bulandı ve kendini kaybetmeden önce dükkânın arkasındaki tuvalete zar zor gidebildi.

O zamandan beri Eddie'yle birlikte arka odadaydı, stüdyodaki Mathias'la aralarında kapalı bir kapı bariyer olarak duruyordu.

Nova ile onun arasındaki tek engel o kapı değildi artık. Ona yakın olmak istemiyordu.

Onun rahatını ya da ilgisini istemiyordu.

Ondan hiçbir şey istemiyordu.

Ve onu suçlayabileceğinden değil. Bu gece sadece Ozzy'nin hayatına mal olmakla kalmayıp Nova'yı da bir katilin hedefinde bırakan pervasızlığı için kendine lanet okuyordu. Şu anda bile ona yaklaşıyor olabilecek bir katilin.

Mathias onun ESP yeteneğini Ozzy'nin katilini teşhis etmek için kullanmasından ne kadar nefret etse de, bu imgelemin ona o piçin peşine düşerken işine yarayacak bir şeyler vermesini umduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Nova'nın bunu yapmasını istememişti. Bu korkunç bakışın ona neye mal olacağını bilerek onu durdurmaya çalıştı. Ozzy'nin ölümünün deneyimini sonsuza dek yanında taşımak zorunda kalacaktı.

Hayatında zaten yeterince acı ve çirkinlik yaşamıştı. Mathias onu daha fazlasından korumak istiyordu. Şu anda onunla konuşmuyorken bunu yapmak zordu.

Lanet okudu ve yumruğunu en yakındaki duvara indirdi. Bu gece onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Nova'nın vücudundan, tatlı ama ateşli tutkusundan aldığı zevke kendini bu kadar kaptırmamış olsaydı, belki de iki kat aşağıdaki dükkânda yaşanan çatışmayı duyabilirdi. Belki Eddie kapıya gelmeden önce havadaki kanın kokusunu alabilirdi. Belki Ozzy'nin cinayetini durdurabilir ve Nova'yı şu anda onu parçalayan kederden kurtarabilirdi.

Belki de...

Hay sikeyim. O kadın söz konusu olduğunda elindeki tek şey "belki "lerdi. Onun kadını.

Şaşkınlık içinde Nova'yı başka türlü düşünemeyeceğini fark etti.

Tam arkasını dönüp ona söyleyecekti ki, Tarikat'ın siyah Range Rover'ı dövmecinin önündeki kaldırıma yanaştı. Thane ve Deacon dışarı fırlarken, Sloane gösterge paneli LED'i yanıp sönen plakasız bir araçla arkalarından hızla geldi, bir başka JUSTIS birimi de onun arkasından yanaştı. Birkaç dakika sonra Callahan karanlığın içinde bir yerden çıktı ve koşarak dükkâna geldi.

Mathias gelen savaşçıları ve JUSTIS'ten arkadaşını selamlamak için dışarı çıktı.

Nova ile konuşması beklemek zorundaydı.

Şu anda avlaması ve yok etmesi gereken bir katil vardı.

~ ~ ~

Nova dükkânın küçük tuvaletinde Eddie'yi ve kendisini temizlemek için elinden geleni yapmıştı.

Londra'da mermi şoku geçiren çocuğun tişörtünü ve titreyen ellerini boyayan kanı temizlemeye yetecek kadar su yoktu. Kendisi de parmaklarından ve çıplak ayaklarından kanı temizlemeye çalışmıştı; Ozzy'nin son anlarını yeniden yaşamak için yanına diz çöktüğünde koyu renk eşofmanının dizleri kanla ıslanmıştı.

Sonunda pes etmeden önce lavabo on beş dakika boyunca kıpkırmızı akmıştı. Giysileri için yakmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Eddie'nin mahvolmuş tişörtünü tuvaletin çöp kutusuna attı ve ona şefkatli bir bakış attı. "İyi misin?"

Zayıfça başını salladı, sonra başını salladı. Gözleri hâlâ şişti ve gözyaşları yüzünden nemliydi. Konuşurken ağzı titriyordu. "Ne yapacağız Nova?"

Ona bir gülümseme sundu ama dudaklarında titrek ve belirsiz bir his vardı. "Bir yolunu buluruz."

Mathias'ın o gece ona söylediği sözlerin aynısını, sonunda ona hiçbir şeyi toparlayamadığını, korktuğunu itiraf ettiğinde söylemişti.

Hâlâ korkuyordu, şimdi daha da çok korkuyordu. Sadece Ozzy gittiği ve yaşlı adam olmadan hayatının nasıl olacağını bilmediği için değil, bir şekilde hayatına başka bir erkeğin girmesine izin verdiği için de korkuyordu.

Kalbine. Mathias.

Bir ömür boyu kendini güvenli bir şekilde kapalı tuttuktan, istek ve arzularını sarp, aşılmaz kule duvarlarının ardına hapsettikten sonra, ona karşı gardını indirecek kadar nasıl dikkatsiz davranabilmişti?

Kadın savaşa hazırlanmak için zar zor vakit bulmuşken, geçidi çökertmeyi nasıl başarmıştı?

Nova her ne kadar Ozzy'nin bu gece çektiği acıdan dolayı kendini suçlamak -onu suçlamak- istese de, bir yanı da kapıyı açıp Mathias'a koşmaktan başka bir şey istemiyordu. Onun tesellisi için, onun gücü için.

Ve evet, aşkı için.

Tüm bu şeylere ondan ihtiyacı vardı ve sadece kendine bile itiraf etmekten korkmuyordu.

Eddie'ye baktı, orada yarı giyinik duruyordu, sıska göğsü ve omuzları şok ve korkunun ağırlığı altında titriyordu, Nova Mathias'ın korumasına da ihtiyacı olduğunu biliyordu. Çocuk için.

Kendisi için de.

Bu gece Ozzy'nin kaybından duyduğu dehşet ve ıstırapın ortasında, onu arayan bir katil olduğunu unutmayı göze alamazdı.

Kimsenin onu bulmasına engel olmasına izin vermeyeceğini çok açık bir şekilde gösteren vahşi bir Irk erkeği.

Masum bir çocuk bile değil.

Ozzy'nin katili Eddie'nin tüm bu süre boyunca yakınında olduğunu, onu duyacak ve Oz'a ne yaptığını bilecek kadar yakınında olduğunu bilseydi çok daha kötü olurdu.

Ya katil dükkana geri dönmeye karar verdiyse?

Ya dışarıda bir yerdeyse, izliyorsa, başka bir hamle yapmak için fırsat kolluyorsa?

Ya babası tarafından gönderilmiş biriye - Doyle ya da onun diğer insan haydutlarından daha kötü biriye?

Her olasılık bir diğerinden daha korkunç görünüyordu. Emin olduğu tek şey, dükkânın şu anda Eddie için uygun bir yer olmadığıydı. Mathias bu gece onları güvenli bir yere götürmeyi teklif etmişti. Belki de ona izin vermeliydi.

Kolunu Eddie'ye doladı. "Gidip Mathias'la konuşalım, tamam mı?"

Çocuk başıyla onayladı ve kadın onu stüdyoya açılan kapalı kapıya doğru yönlendirmeye başladı.

Başladım ama bıraktım.

Mathias artık dükkânda yalnız değildi.

Ve dışarıdaki erkek seslerinin gürültüsü arttıkça -Mathias'ın Tarikat'tan ve JUSTIS'ten meslektaşları, hepsi şimdi gelmişti- Nova'nın kalbi göğsünde dondu.

Eddie'ye attığı bir bakış korkusunu doğruladı.

Çilli yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

"Onu sen de duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Eddie sessiz bir şekilde başını salladı.

Nova'nın Ozzy'nin ölümünü yeniden yaşarken duyduğu ses. Cinayet sırasında saklandığı dolabın içinden Eddie'yi dehşete düşüren ses.

Ait olduğu adam şu anda Mathias'la birlikte diğer odadaydı.

Onu uyarması gerekiyordu. Ama aynı anda hem kendini hem de Eddie'yi Ozzy'nin katiliyle karşı karşıya getirmeden bunu nasıl yapabilirdi?

Nova çocuğu geri iterek kapıdan uzaklaştırdı. Sonra nazikçe, sessizce, sadece küçük bir çatlak açtı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, göğsünde buz gibi bir korku vardı.

Mathias diğer adamlarla alçak ve ciddi tonlarda konuşuyordu. Belli ki hepsiyle arkadaştı.

Hepsiyle *arkadaş*.

Sesi Nova'nın içinden Ozzy'nin boğazını kesen bıçak kadar keskin bir şekilde geçen kişi de dahil.

O adam ve birkaç kişi daha Mathias'la birlikte diğerlerinden ayrılıp arka odaya doğru gitmeye başladılar.

İşin içinde bir kişiden fazlası var mıydı? Mathias biliyor olabilir mi?

Ve sonra, mide bulandırıcı, endişe verici bir düşünce: Bu yüzden mi Ozzy'ye dokunmasını engellemeye çalışmıştı? Ozzy'nin gözlerinden görecekerinden korktuğu için mi?

Bunu düşünmek istemedi.

Ona duyduğu güvenin yerinde olduğuna inanmak istiyordu.

Gerçek.

Ama Mathias hâlâ yaklaşıyordu ve Ozzy'nin katilini ona doğru götürüyordu.

Hayır. Oh, Tanrım...hayır.

Onun kendisini görmesine izin veremezdi. Eddie'ye yaklaşmasına izin veremezdi. Nova kapıdan geri çekildi.

"Hadi," diye fısıldadı, zar zor ses çıkararak. "Gitmeliyiz

Buradan çıkın. Şimdi."

BÖLÜM 9

Mathias, Ozzy'nin katilini aramaya başlamak için herkesten daha sabırsızdı ama ekibi ve yardıma gelen JUSTIS memurlarıyla birlikte sokağa çıkmayı düşünmeden önce Nova ve Eddie'nin güvende olduğundan emin olmalıydı.

Callahan'ı onları Londra'nın göbeğindeki Tarikat'ın komuta merkezine götürmekle görevlendirmişti. Sivillerin Tarikat yerleşkelerine girmesine nadiren -neredeyse hiç- izin verilmesine rağmen, Mathias Nova için bu kuralı esnetmeye hazırdı.

Bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, zaten uzun süre sadece bir sivil olarak kalmayacaktı. Onu hayatında istiyordu. Hatta onu eşi olarak istiyordu, tabii eğer onu kabul ederse.

Rover hâlâ kaldırımında rölantide duruyordu. Mathias'ın tek yapması gereken Nova'yı ona güvenmesi gerektiğine ikna etmekti, bir kez olsun istediğini yapmalı ve onunla ilgilenmesine izin vermeliydi.

Callahan ve diğer birkaç adamla birlikte arka odaya doğru yürüdü. Mathias kapıyı açmaya başladığı sırada aynı anda kapıyı çaldı. "Nova, sen ve Eddie için ayarlamalar yaptım--"

O gitmişti.

Arka oda boştu. Dükkânın arkasındaki ara sokağa açılan arka kapı kısmen aralıktı ve içeriye ince bir gece havası girmesine izin veriyordu.

Nova, Eddie'yi de yanına alarak gitmişti. Bunun gerçekliği Mathias'ı soğuk pençelerle taradı.

Hay sikeyim. Ozzy'nin katili hâlâ serbestken, o şu anda dışarıda tek başınaydı.

Bu tehlikenin farkında olmalıydı. Ve yine de bu riski Mathias'ın gözetimi altında bir dakika daha kalmaya tercih etmişti.

"Lanet olsun, Nova." Arkasındaki üç savaşçıya döndü, göğüs kafesinin arkasında garip bir ürperti belirmişti. "Geri gelmeyecek."

"Sence nereye gitmiştir?" Callahan sordu.

Mathias omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Şehrin herhangi bir yerinde olabilir."

Deacon, "Yaya olduğuna göre fazla uzaklaşmış olamaz," dedi.

Thane başını salladı, kara kaşları kara gözlerinin üzerinde birbirine kenetlenmişti. "Onun peşinden gitmemizi mi istiyorsunuz Komutan?"

"Hayır," dedi Mathias bir süre sonra, sözcük diline ağır geliyordu.

Varlığının her zerresi onu kendisine geri getirme ihtiyacıyla çarpıyordu. Ama şimdi peşinden savaşçılarını gönderirse, bu sadece onun daha uzağa kaçmasına neden olacaktı.

Nova akıllı bir kadındı ve hayatta kalmayı başarmıştı. Kendini ve Eddie'yi güvende tutmanın bir yolunu bulacağına güvenmek zorundaydı.

Onun için yapabileceği en iyi şey, Ozzy'yi öldüren Breed piçinin bu gece daha fazla nefes almasına izin verilmemesini sağlamaktı.

Sloane kapıda Deacon ve Callahan'ın arkasında duruyordu. JUSTIS memuru Mathias'a onaylamayan bir bakış fırlattı. "Dışarıda kan gölünün içinde yatan bir ceset, kayıp bir kadın ve çocuk var ve bu gece olanları açıklayacak senden başka kimse yok, dostum. Sanırım bize neler olduğunu anlatsan iyi olur."

Onları dükkâna çağırdığında kısaca bilgi vermiş, cinayet ve katilin orada çalışan bir kadını aradığı konusunda onları uyarmıştı. Saldırı gerçekleştiğinde olay yerinde olduğundan, üst kattaki dairede saldırganın bulmaya geldiği kadınla seviştiğinden bahsetmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

Sloane cevapları talep etmiş olsa da Mathias ekibiyle konuştu. "Nova ile iki gece önce burada, Thames Nehri'nden çıkarılan son adamın üzerindeki işi yarım bırakan dövme sanatçısını ararken tanıştım."

"Şansımız yaver gitti," dedi Deacon. "Bir düzine dükkân aradık ve elimiz boş döndük."

Mathias, "Evet, şey," diye çekindi. "Ozzy'nin dükkânına yaklaşıp yaklaşmaz bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Burada bir münakaşa olduğunu söyleyebilirim, oldukça kötü bir münakaşa. Bu beni meraklandırdı, bu yüzden içeri girdim ve birkaç soru sordum."

"Ne öğrendin?" Thane sordu.

"Ölü bokböceğimiz gerçekten de dükkândaymış. Bir gece önce gelmişti ve dövme yapıp da Nova'ydı."

"Ama bitiremedi," dedi Callahan.

"Hayır. Adam sarhoştı, kavgacıydı. Karşılıklı konuşmalar oldu, sonra tehditler. İşler çirkinleşti ve Ozzy Nova'yı korumak için onu öldürdü. Cesedi nehre attılar."

"Tanrım," diye mırıldandı Sloane.

Mathias, eski dostunun haklı olarak kızgın bakışlarını tutarak devam etti. Sloane şimdi duyacağı başka şeylerden de hoşlanmayacaktı. "Bana söylemediği şeyler olduğunu fark ettim. Onunla dükkâna gelen adam arasında bir tür bağlantı olduğundan şüphelenmiştim... ve haklıydım. Onu tanıyordu. Morgdaki diğerlerini tanımıyordu ama oraya gidip onlar hakkında öğrenebileceklerini öğrenecek kadar korkmuştu."

Sloane'un tıslayarak ettiği küfür şimdi daha da küfürlüydü. "Bugün erken saatlerde bana yalan söyledin Rowan. Morg videosundaki kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davrandın. Oysa başından beri biliyordun."

"Biliyordum," diye ayık bir şekilde itiraf etti. "Sana şimdi söylüyorum, arkadaşlarıma - takım arkadaşlarıma - yalan söylemek benim her şeyime aykırı. Ama bu kadın söz konusu olduğunda, Nova söz konusu olduğunda..."

Thane, "Ona değer veriyorsun," dedi.

Mathias başını salladı. Sloane'a baktı. "Bana onun diğer ölümleri görmek için morga gittiğini söylediğinde, bu işe ne kadar derinden bulaşmış olabileceğini bilmiyordum. Diğer cinayetlerin de bir parçası olup olmadığını bilmiyordum. Bildikleri hakkında bana yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, önce bana anlatması için ona bir şans vermem gerektiği idi. Bu yüzden güneş batar batmaz onunla konuşmak için buraya geldim."

"Bütün gece burada mıydın?" Callahan sesini yükseltti. "Cinayet işlenirken burada mıydın?"

"Üst katta, Nova'nın dairesinde onunla birlikteydim." Yukarıda ne yaptığını detaylandırmasına gerek yoktu. Dört adamdan da aldığı bakışlar yeterince açık bir şekilde anladıklarını gösteriyordu. "Saldırı bitene kadar haberim yoktu. Çocuk, Eddie, saldırı sırasında dükkândaydı."

Katil geldi. Eddie orada, depoda saklandı. Daha sonra şok geçirmiş bir halde Nova'nın evine koştu."

"Kimin yaptığını görmedi mi?" Deacon sordu.

"Hayır, ama Nova yaptı." Mathias kendisine sabitlenen şaşkın bakışlar karşısında açıkladı. "O bir Irkdaş. Yeteneği, birine dokunduğunda hayatının son anlarını görmesini sağlıyor. Ozzy'ye dokunduğunda, kapüşonlu ceket giymiş bir Irk erkeği gördü. Bu erkeğin arkadaşının boğazını kestiğini gördü."

Mathias şimdi Sloane'a baktı. "Nova'nın bu sabah morgda bokböceği dövmeli ölü adamlara dokunduğunda yaptığı şey buydu. O adamlarla bir grup Rus arasında bir tür buluşma olduğunu gördü. Geçen gece Ozzy'nin dükkanında karşısına çıkan haydut da oradaydı. Onun kendi adamlarını infaz ettiğini görmüş."

Sloane ona baktı ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Tanrı aşkına Rowan. Tüm bu bilgileri ne zaman açıklayacaktın? Tarikat'ın Londra'daki operasyonunun komutanı açık bir JUSTIS soruşturmasına kasten müdahale etmeden de iki örgüt arasındaki ilişkiler yeterince hassas. Bilgi saklamak, kaynakları başka yöne çekmek, şüpheli bir kişiyle yatmak--"

Mathias, Sloane'un işaret ettiği her şeyden suçlu olmasına rağmen, bu son suçlama karşısında homurdandı. "Ben de herkes kadar, hatta herkesten daha fazla bu işin çözülmesini istiyorum. Ama Nova benim sorumluluğumda. Kimsenin onu sorgulamasını ya da önce bana gelmeden ona parmak sallamasını istemiyorum--"

Sloane kısılmış mavi gözleriyle onu inceledi. "Bu dışiden içtin mi? Onunla kan bağı kurdun mu?" Mathias inkâr edercesine başını salladığında Sloane alay etti. "Hayır, ama istiyorsun."

Bunu yalanlamayacaktı. Reddedemezdi.

Çok uzun bir hayat yaşamış olsa da, rızkını gönüllü insan dışilerden - seks ve beslenme sağlayan ve daha fazlasını yapmayan kadınlardan - alıyordu.

-Artık basit *Homo sapiens* kanına karşı iştahı kalmamıştı.

Nova adındaki mürekkep kaplı, metal çivili, tamamen alışılmadık güzelliği ilk gördüğünden beri değil.

Eğer ondan, bir Irkdaş'tan içerse, bir yudum sonsuza dek sürecektir demektir.

Mathias'ın onunla birlikte keşfetmeye fazlasıyla istekli olduğu bir kavram. Eğer Mathias onu kabul ederse ve eğer Mathias onu peşindeki tehlikeden önce bulmayı başarır

zaten olduğundan daha fazla yaklaştı.

"Şu anda ne istediğimin bir önemi yok," dedi Sloane ve Tarikat'tan gelen ekibine. "Sadece Nova ve çocuğun güvende olduğundan emin olmam gerekiyor ve bu da bu gece bu dükkânda bulunan katil piçi bulmakla başlayacak."

Mathias, savaşçılarının dağılıp çevredeki sokakları yaya olarak aramaya başlamaları ve JUSTIS biriminin de araçlarla aramayı desteklemesi üzerine Sloane'a döndü. "Katil buraya Nova'yı aramaya tesadüfen gelmedi. Morgdaki videoya ulaşmış olmalı. Şu anda bana iyilik yapmak için pek bir nedenin olmadığını biliyorum--"

JUSTIS memuru, "Hayır, bilmiyorum," diye homurdandı. "Ama şanslısın ki kin tutmuyorum. O videoyu gören tüm gözlerin bir listesini ister misin?"

"Ve ölü bokböceklerinin raporlarıyla ilgilenen herkes," diye ekledi Mathias, Sloane ona ters bir bakış attığında kaşlarını çatarak. "Teşekkür ederim."

Cins erkek homurdandı. "Gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Adli tabibin ofisini de durumdan haberdar edeceğim."

Mathias eski dostunu omzundan kelepçeledi ve Sloane dışarı çıkarken teşekkürlerini mırıldandı. Ozzy'nin dükkânında tek başına, çarşafla kaplı bedeninin altında pıhtılaşmış kan ve Breed duyuları için çok daha az etkili olan Mathias, o gece olan her şeyi düşünmek için bir an aldı.

Nova'nın güvenliği için duyduğu endişe ve onu tamamen kaybetmediğini bilme ihtiyacı, Ozzy'nin öldürülmesinin ardından duygularının çoğu zaman savaşçı içgüdüleriyle mücadele etmesine neden olmuştu. Ve şimdi çözüme ulaştığına, bir plan uygulamaya koyulduğuna göre, bir şeyin zihninin kenarlarını kemirdiğini fark etti.

Çok önemli bir şeyi kaçırdığı hissinden kurtulamıyordu.

Parçalar onun için tam olarak bir araya gelmiyordu ve bir şeylerin doğru hissettirmedeği gerçeğine geri dönüp duruyordu.

Sloane iletişim ünitesini tekrar cebine koyarak içeri girdi. "Bu gece JUSTIS'ten iyilik dilendiğine göre, kadının için bir alarm vermemi ister misin? Normalde kayıp ihbarları yirmi dört saat geçmeden yapılmaz ama bir arkadaş için kuralları esnetmekte bir sakınca görmüyorum."

"Hayır, ama teşekkürler," diye cevap verdi, o dikenli içgüdüleri hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Sloane'un destek teklifini takdir etse de, tüm gözlerin katili bulmaya odaklanmasını tercih etti. Ve Nova söz konusu olduğunda kimseye güvenmeyen bir yanı vardı.

Morgdaki ölü bokböceklerine dokunduğunda gördüğü şeyler hakkında ona anlattıklarını düşündü. "Nova o gece rıhtımda başka birinin daha olduğunu söylemişti," diye mırıldandı sesli düşünerek. "Ruslardan birini, belki de birden fazlasını vurup öldüren biri."

Sloane homurdandı. "Bu çok garip. Şu ana kadar nehirden çıkardığımız tek şey ölü bok böcekleri. Aralarında tek bir Rus bile yok."

Mathias, "Gördüğü şeyin bu olduğundan oldukça emin görünüyor," dedi. "Bu da dışarıda başka bir katilimiz olduğu anlamına geliyor."

"Belki de bu gece aramamız gereken adam budur," diye önerdi Sloane. "Rusları vuran adam hakkında işe yarar bir şey tespit edebildi mi?"

"Söylemedi."

"Ama Doyle olmadığından emin miydi?"

Mathias'ın vücudundaki her tendon bir yay kirişi kadar gerildi. Damarları çarpmaya başladı. "Evet, emindi..."

Sloane'a baktı, o da şimdi aynı derecede hareketsizdi, gözlerini ona dikmişti Onu.

Mathias, "Sana onun adını hiç söylemedim," dedi.

İlk başta, Sloane'un bunu inkar edeceğini düşündü. Ama sonra büyük Breed erkeği başını hafifçe eğdi, alaycı bir gülümseme ağzının bir köşesini kaldırdı. "Hayır. Sanırım yapmadın."

Mathias kendini enayi yerine konmuş hissetti. Mide bulandırıcı bir inançsızlıkla eski dostuna baktı. "Bunu bu gece mi yaptın? Onu da mı öldürecektin?"

"Mesele yaşlı adam ya da kız değildi. Onların bunlarla hiçbir ilgisi yok." Sloane'un gözleri sertleşti. "Eğer birini suçlamak istiyorsan, o sarhoş salağı suçla, Doyle. Onların sırtına hedef tahtasını koyan o. İnsanların onu tanıyabileceği bir yerde görünmeye hiç hakkı yoktu. Ne yani, gidip dövme mi yaptırdı?"

Lanet olası insanlar."

Mathias bir hırıltıyla söylenmeyi reddetti. "Bana neler olduğunu anlat, Sloane. Sen ve Doyle. O gece limanda onunla birlikte olan sen miydin? İkiniz ne yapıyordunuz? O gece ne tür bir anlaşma yapmaya çalışıyordunuz?"

Başını yavaşça salladı. "Anlaşmadaki tek yardımcım işlerin yolunda gittiğinden ve o gece kimsenin burnunu sokmadığından emin olmalı."

"Sen ve Doyle," diye bastırdı Mathias. "Bütün o insanları soğukkanlılıkla mı öldürdünüz?"

"Hepsi pislikti. Özellikle de Doyle. Onu da çok geçmeden öldürecektim ama kadının ve buradaki yaşlı adam benim yerime işi hallettiler."

"Neden? Sen de mi bokböceğisin?"

Sloane, "Siktir et, hayır," diye tükürdü. "Benim tek bağlılığım kendimedir." "O zaman tüm bunlara nasıl karıştın?"

Sloane sırıttı. "Paramı aldım dostum. Bir paketin hedefine ulaştığından ve yarım kalan hiçbir şey olmadığından emin olmak için çok iyi para aldım." Kıkırdadı. "Sanırım ben sonuncuyum."

"Peki ya Nova?" Mathias söyledi. "Onun peşinde başka biri var mı?"

"Hiç kimse değildi. Doyle'la ya da Londra dışındaki ortaklarıyla bağlantısının ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil." Omuz silkti. "Bana kalırsa, sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Mathias bunu duyunca rahatlamıştı ama yine de Nova'nın geçmişiyle bir noktada yüzleşmesi gerekeceğinin farkındaydı. Hazır olduğu zaman. Ve o gün geldiğinde onun yanında olmak istiyordu.

"Seni içeri almalıyım, Gavin."

İfadesiz bir şekilde baktı. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Yavaşça, sanki dükkândan çıkmak istiyormuş gibi arkasını döndü.

Mathias silahını kemerindeki kılıfından çıkardı. 9 mm'lik tabancayı kurdu. "Sloane, dur."

Durakladı ama arkasını dönmedi. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. "Sırtıma bir kurşun mu sıkacaksın?"

Mathias dişlerini sıkarak küfretti. "Yapmamayı tercih ederim. Ama o kapıdan çıkmayacaksın."

"Tamam," dedi Sloane bir süre sonra. "Bunu senin için kolaylaştıracam."

Aniden döndü ve Mathias onun kendi silahını tuttuğunu gördü. Bir an sonra patladı ve Mathias'ın karnında bir acı ateş topu oluştu.

O da karşılık verdi.

Kurşunu eski arkadaşının gözlerinin arasına isabet etti. Sloane yere düştü.

Mathias sendeleyerek tek dizinin üzerine çöktü, kanlar içinde kalmıştı.

BÖLÜM 10

Mathias ertesi sabah Tarikat'ın Londra'daki komuta merkezinin savaş odasına çıplak karnına sarılmış bir bandajla girdi. Ağrısı hafifti ama birkaç iç organını delen kurşun yarasının iyileşmesi birkaç saat daha alacaktı.

Onları Ozzy'nin dükkânına geri çağırdıktan sonra Thane ve diğer adamları tarafından merkeze sürüklenmekten hiç memnun olmamıştı. Dün gece Nova'yı aramaya gitmek istemişti. Onu bulup Ozzy'nin katilinin öldüğünü ve korkması için bir neden olmadığını söylemek için şehrin altını üstüne getirmek istemişti.

Ama şafak hızla söküyordu ve Gavin Sloane'un ona sıktığı kurşun Mathias'ı gecenin geri kalanında üsse hapsedmişti.

Tarikat'ın Gavin Sloane'un görev başında öldüğünü bir gecede bildirmesi JUSTIS'teki meslektaşları tarafından şokla karşılanmıştı. Uzun süredir emniyet teşkilatında görev yapan bu memurun yolsuzluğa bulaşmış olması, henüz bağlantıları ve nedenleri tespit edilememiş sorunlu bir yeraltı örgütünden rüşvet alması, Lucan Thorne'un resmi dosyalarda yer vermemeye karar verdiği bir ayrıntıydı.

Belgeler toplatılmış, fotoğraflar ve videolar yok edilmiş, veriler silinmişti. Ve gerektiğinde, insan zihinleri Mathias'ın resmi açıklamasının aksine her türlü hatıradan arındırılmıştı.

Tarikat dışındaki herkesin bildiği üzere, Sloane Southwark'taki bir dövme dükkanında işlenen bir cinayet mahallinde tesadüfen bulunmuş ve görünüşe göre biri bıçaklı, diğeri silahlı iki faili şaşırtmıştı. Ne yazık ki Sloane için, Mathias ve Tarikat'tan devriye ekibi suçu, başına aldığı şanslı bir kurşunla öldürülen saygın Breed memurunu kurtarmak için çok geç keşfetmiş, suçlular olay yerinden kaçmıştı.

Tabii ki bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere.

Mathias ve ekibine gelince, onlar zaten başka bir olağandışı cinayet dizisini ara tırıyorlardı.

GörünüŖe göre birileri Londra'nın bankacılık camiasını sessizce hedef almaya başlamıştı. Son birkaç gün içinde üç üst düzey finans yöneticisi evlerinde ölü bulunmuştu; kurbanlardan biri insan, diğeri ikisi ise Breed'di. JUSTIS, halk öğrenip paniğe kapılmadan önce cinayetleri durdurmak için acil ve büyük bir baskı altındaydı.

Mathias aciliyeti anlıyordu ama aklı çözölmemiş başka bir meseledeydi.

Nova'yı tekrar görmeliydi.

Ona güvende olduğunu söylemeliydi.

Ve vücudunda nefes aldığı ve sonsuz damarlarında kan dolaştığı sürece her zaman güvende olacaktı.

Sadece önce onu bulması gerekiyordu.

"Güzeli mürekkep," dedi Callahan, Mathias'ın elinde bilgisayar tabletiyle oturup son cinayetlerle ilgili bilgileri gözden geçirdiği odaya girerken. Genç savaşçı iş istasyonunda Mathias'ın yanına oturdu ve sırtındaki kılıç dövmesini inceledi. "Sence hanımın benim için bir tane yapar mı?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Mathias. "Sen ne isterdin?"

Savaşçı omuz silkti. "Seninki gibi sert bir şey." "Hayatta olmaz," dedi. "O tamamen bana ait."

Ve onu yaratan kadın da öyle.

"Peki ya o raporda çizdiğiniz?"

"Hmm?" Mathias tabletin üzerindeki kalemle boş boş oynadığı yere baktı. Nova'nın yeteneğinin bir kısmına bile sahip değildi ama sembolü hemen tanıdı.

Winchester Sarayı'nın kalıntılarından bir gül pencere.

Nova'nın birçok dövmesinden biri.

Onun için çok önemli bir anlamı olan bir şey.

Ve gece olur olmaz onu aramaya başlayacağı yer de orasıydı.
düştü.

~ ~ ~

Nova, Eddie'yi katedralin bodrumundaki ince karyolaya yatırdı. Zavallı çocuk çok yorulmuştu. O da öyleydi. Yatağın kenarına oturdu ve çocuğun uykulu yüzündeki saçları düzelitti.

"Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu ona, kelimeleri onu çoktan altına çeken uyku yüzünden bulanıklaşmıştı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bir süreliğine. Bize daha iyi bir yer bulana kadar."

Uykulu bir şekilde başını salladı. "Tamam. Sadece beni bırakma."

"Asla," diye fısıldadı, Ozzy'nin yerine geçtiğini ancak şimdi fark etmişti. Yerini doldurmak kolay olmayacaktı. Ama elinden geleni yapacaktı. Eddie'ye Oz'un yıllar önce ona verdiği güvenlik ve desteğin aynısını vermenin bir yolunu bulacaktı.

Tanrım, onu şimdiden özlemişti.

Onu hep özleyecekti.

Mathias'ı da özliyordu ama bu kabul etmek zorunda olmadığı bir acıydı.

Onunla iletişime geçebilirdi. Ona numarasını vermişti. Neredeyse verdiği anda çöpe attığı bir numara.

Şimdi, o anı kendisine geri getirmekten başka bir şey istemiyordu. Geri sar. Farklı bir şekilde oynatın.

Belki Ozzy hala hayatta olurdu.

Belki Mathias'la birlikte olurlardı.

Belki de sadece birkaç gündür tanıdığı birine kalbini kaptırdığı için aptalın tekiydi.

Eddie'nin yumuşak horultuları yastığından yükselirken, Nova kendini dikkatle yataktan kaldırdı.

Saat erkendi, gün batımını biraz geçmişti. Dün gece birkaç dakikadan fazla uyumamış olmasına rağmen huzursuzdu, seğiriyordu.

Etrafında, erkekler, kadınlar ve çocuklar tarafından işgal edilmiş, her yaştan ve tanımdan bir topluluk olan düzinelerce benzer karyolaya baktı. Yine evsizdi. Ya biraz daha kaçma ya da saklanma kararıyla karşı karşıyaydı.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ozzy'nin ölümünden ve onu çevreleyen tüm korkunç şeylerden sonra iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ve Mathias'ın kollarını etrafında hissetmeye ihtiyacı vardı, zorlukla uzlaştıracabileceği bir çaresizlikle.

Ona aşık olmuştu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, nedenini umursamıyordu. Tek bildiği ona ihtiyacı olduğuydu.

Ve şu anda tek yapmak istediği gece havasına çıkıp Mathias'ın adını haykırmaktı.

Sessizce bodrum katındaki sığınaktan çıktı ve merdivenlerden yukarı, katedralin bahçesine açılan kapıya doğru yürüdü. Tahta bir bank buldu ve üzerine çöktü. Burası daha önce defalarca oturduğu bir yerdi, kalabalık şehrin ortasındaki özel meditasyon köşesi.

Başını arkaya doğru eğerek katedralin kulelerinin ötesindeki yıldızlara ve küçülen hilale baktı. Gözlerini kapadı ve buraya ilk kez gelen dehşete düşmüş, vahşileşmiş küçük kızı hatırladı.

Tekrar geri dönmüştü, korkmuş ve acı çekiyordu ama artık farklıydı. Ozzy ve ona açtığı yuva sayesinde yeni bir güce sahipti. Şimdi o gitmişti ama o hâlâ ayaktaydı. Ve onun ayakta durmasını isterdi. Kaçmasını istemezdi.

Artık kaçmak istemiyordu.

Kimseden, bir daha asla.

Mathias'tan ve onun içinde uyandırdığı duygulardan bile. "Bu koltuk dolu mu?"

Çenesini düşürdü, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni buldun."

"Seni buldum," dedi Mathias. Bankta onun yanına oturdu. "Ozzy'nin katili öldü. Artık güvendesin. Bunu bilmeni istedim."

"Sen...?" diye sordu, o anda neyi bilmesi gerektiğinden emin değildi. Onunla birlikte olduğu gerçeği gerçekten önemli olan tek şeydi.

"Onu yakaladık, Nova. Ve topladığımız bilgilere göre, Londra'da olduğunu bilen başka kimse yok gibi görünüyor. Doyle ve diğerleri seni aramıyorlardı. Sen ve Eddie şu anda tehlikede değilsiniz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Buraya sadece bunu söylemek için mi geldin?" Adam başını salladı. "Sen... iyi misin?"

"Oz'u özleyorum," diye itiraf etti. "Oz'u her zaman özleyeceğim."

"Biliyorum. Özür dilerim." Kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı.

"Yapabileceğim bir şey varsa..."

"İyi olacağım," diye güvence verdi ona. "Eddie ve ben iyi olacağız. İşleri yoluna koyacağız."

Mathias bunun üzerine gülümsedi, pişmanlık dolu bir gülümsemeydi bu. "Ne yapacağını düşündün mü... Ozzy'nin evine geri dönüp dönmeyeceğini...?"

"Eddie'yi oraya geri götürmek istemiyorum," dedi, bunu ancak şimdi fark etmişti. Alternatifleri pek düşünmemişti ama bir yerde ayaklarının üzerinde duracağını biliyordu. "Bir yolunu buluruz."

"Bunu zaten söylemiştin," diye mırıldandı. Ona doğru uzandı ve yanağını hafifçe okşadı. "Neden bunu benimle kalırken çözmüyorsun?"

Nova kaşlarını çatı. "Seninle mi kalacağım, nerede?" "Şehirdeki evimde."

"Tarikat'ın merkezini mi kastediyorsun?"

Omuz silkti. "Ben Londra ofisinin komutanıyım. Yani teknik olarak merkez benim yerim. Sen ve Eddie benimle, malikanedeki özel odamda kalacaksınız."

"Konak," dedi. Pırıl pırıl mermerleri ve zarif mobilyaları hayal etti. Çocukken bildiği ve küçümsemeyi öğrendiği şeyler. "Bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?" Yanağını okşayan parmakları şimdi saçlarında geziniyor, sıcak, güçlü avuç içi ensesini kavırıyordu. "Benimle geri dön. İkcinizin de ihtiyaç duyabileceği kadar odam varken Eddie'yle burada yaşamamanın bir anlamı yok."

Adamın rahatlık ve kalacak lüks bir yer teklifinin cazibesine kapılmış olsa da başını iki yana salladı. "Bu doğru olmaz. Geçici bir barınağı başka bir barınakla takas edemem."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır, bu doğru olmaz."

Ağır, bastırılmış bir nefes verdi. Bu nefesi vermek ruhunun bir kısmını da onunla birlikte söndürüyor gibiydi. "Buna şimdi bir son vermeyi tercih ederim, Mathias. Tek başıma olmaktan korkmuyorum, ama teklifini kabul etmenin daha sonra ayrılmamı zorlaştırmayacağı konusunda kendimi kandırmak istemiyorum."

Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum, bu bir sorun teşkil eder. İkimiz için de. Bu yüzden teklifim geçici bir teklif değil."

Kız ona bakakaldı. "Ne?"

"Seni eve götürmek istiyorum, Nova. Seni ve Eddie'yi." Şimdi yüzünü iki elinin arasına almış, onu bir yumurta kabuğu kadar şefkatle tutuyordu. "Seni hemen şimdi yanımda götürmek istiyorum. Seninle doğru düzgün romantizm yapmayı planladığım yere... ve iyice. En azından seninle. Çocukla değil."

Nova güldü. "Ciddi olamazsın. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz." "Zamanımız var. Dünyadaki tüm zamanlara."

"Gerçek adımı bile bilmiyorsun."

Gülümsedi, gözleri meydan okuma ve kararlılıkla parlıyordu. "Söyle bakalım."

"Catriona," dedi usulca. "Catriona Riordan."

Sanki ismin zihninde yarattığı hissi test ediyormuş gibi homurdandı. "Hoşuma gitti.

Ve senden hoşlanıyorum. Seni seviyorum, Nova."

Onu seviyordu. Kalbi göğsünde zıpladı, baş döndürücü, kız gibi bir sevinç sarsıntısı. Kederden öylesine kurşuna dönmüştü ki, şimdi hissettiği sevinç, şiddetli bir fırtınadan sonra aniden ortaya çıkan güneş ışığı gibiydi. "Ayaklarımı yerden kesmeye falan mı çalışıyorsun Mathias?"

Sırtışı genişledi. "Parlak zırhlı bir şövalye gibi, Nova. Evet, ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum."

Onun yüzüne, yakışıklı ve ciddi yüzüne dokundu. "Bu durumda, benim de seni sevdiğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum."

"İyi cevap." Adam kızın gözlerinin içine baktı, kendi irisleri parlak kehribar kıvılcımlarla parlıyordu. "Şimdi sorumun geri kalanına gelelim..."

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmekle ilgili kısım mı?"

"Eşim olarak," diye açıkladı. "Daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Ben birlikte yaşaması kolay bir kadın değilim," diye onu uyardı. "Huysuzum. İnatçıyım. Bazen başkalarıyla iyi geçinemiyorum."

"Neyse ki ikimiz için de meydan okumayı severim."

Güldü, sonra adam onu kollarının arasına çekerken iç geçirdi. kucak.

Ağzı onunkini bulduğunda ve onu öptüğünde, yavaş ve tatlı ve tüm korkularının eriyip gittiğini hissetti.

Umudu ve uzun zamandır ulaşamayacağını düşündüğü bir gelecek - ve mutluluk- vaadini hissetti.

Ama artık hiçbir şey onun ulaşamayacağı yerde değildi.

Kalbi sevgiyle dolup taşarken ve Mathias onu güçlü kollarıyla sımsıkı sararken olmazdı.

~ * ~

Yeni sürümlerden haberdar olmak ve abonelere özel içerik ve çekilişlerden yararlanmak ister misiniz?

Lara Adrian'ın haber bültenine şu adresten kaydolmayı

unutmayın: <http://bit.ly/LaraAdrianNews>

Marked by Midnight'ti okuduğunuz için teŖekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir!

Bu kitabı -ya da diğerk kitaplarımdan herhangi birini- beğendiyseniz, lütfen seçtiğiniz çevrimiçi perakendecide kitabı derecelendirmeyi düşünün.

Puanlarınız ve yorumlarınız diğerk okuyucuların yeni favoriler bulmasına yardımcı oluyor ve elbette bir yazar için mutlu okuyucuların ağızdan ağıza tavsiyelerinden daha iyi veya daha takdir edilen bir destek yoktur.

Kitaplarıma gösterdiğiniz ilgi için tekrar teŖekkürler!

Lara Adrian
www.LaraAdrian.com

Midnight Breed serisinin bir sonraki kitabını kaçırmayın!

GECEYİ ARZULAMAK

Ciltli, e-kitap ve kısaltılmamış sesli kitap olarak 5 Ağustos 2014'te yayımlanıyor

Şimdi bir göz atın!

~ ~ ~

Telif hakkı (c) 2014, Lara Adrian, LLC. Tüm hakları saklıdır.

~ ~ ~

Jordana uzun, boş bir koridorda - Chase'in geniş arazisindeki birçok kafa karıştırıcı arterden biri - durduğunda bir iç çekti.

Carys, malikânenin Komuta Merkezi kanadına girdiğinde *sola-sağa-sola* dönmesini mi söylemişti, yoksa *sola-sağa-sola-sola* mı?

Kahretsin.

Arkadaşı için daha fazla koli bandı almak gibi basit bir görev Jordana'yı savaşçıların bölgesinin derinliklerine götürmüştü. Orada olmak istemiş gibi değildi. Malikânenin o bölümünde Nathan'la karşılaşma ihtimali ona huzur vermeyecek kadar yüksek görünürken.

Ama Carys ısrarcıydı. Hiç de önemli bir şey değilmiş gibi davranmıştı: "Sadece merkezi malzeme odasına koş ve benim için bir rulo bant daha al, olur mu? Gidiş-dönüş on dakikanı bile almaz, sen dönene kadar ben de bu ayakkabı kutusunu hazırlamış olurum."

On beş dakika sonra, Jordana hâlâ koridorlarda dolaşıyor, attığı her adımda biraz daha dönüyordu.

Carys'in talimatlarını doğru uyguladığından emindi.

Öyle olsun ya da olmasın, şu anda kesinlikle yanlış yerdeydi. Önünde, geçidin en ucunda, sağ taraflarında duvara monte edilmiş bir güvenlik erişim paneli bulunan bir dizi çelik çift kapı vardı.

Kapıların üzerinde, bir güvenlik kamerasının karanlık, göz kırpmayan gözleri ona bakıyordu.

"Kahretsin, Carys," diye fısıldadı. "Bir dahaki sefere yapman gereken aptalca bir iş olduğunda, bunu kendin yapacaksın."

Jordana birkaç adım geri çekildi, koridoru izleyen her kimse ona hissettiği kadar rahatsız ya da aptal görünmemeyi umuyordu. Yine de muhtemelen bunun için endişelenmek için çok geçti. Daha fazla uzaklaşmadan oradan çıkması gerekiyordu.

Topuklarının üzerinde dönerek geldiği yöne doğru aceleyle geri döndü. Koridorun sonuna varıp köşeyi döndüğünde iyi bir tempoyla koşuyordu.

Sadece kımıldamayan, sıcak et ve kemikten oluşan bir duvara çarpmak için. Nathan.

Oh, Tanrım.

Onu kollarının üstünden yakaladı ve onu gördüğüne pek de sevinmemiş gibi görünen bir küfür mırıldandı. "Tahmin etmeliydim," diye homurdandı, ondan çok kendi kendine. "Hiçbir zaman şansa pek ihtiyacım olmadı."

Jordana bir an için sesini bulmakta zorlandı. "Affedersiniz?"

Aralarında sadece birkaç santim varken adamın pençesine yakalanan kadın, ellerini adamın geniş göğsüne koymuş, hareketsiz duruyordu. Adamın üzerinde bir tişört olmasına rağmen, avuç içleri adamın yumuşak siyah pamuğunun altındaki vücudunun sert düzlemlerinden ve çıkıntılarından yayılan sıcaklıkla yanıyordu.

Adamın gözleri onu delip geçti ve o ana kadar gözlerinin ne renk olduğunu hiç bilmediğini fark etti. Koyu, yeşilimsi mavi, acımasız bir fırtınanın gelişinden hemen önceki gökyüzüne benziyorlardı.

Dün gece müzedeki odanın bir ucundan öbür ucuna kadar onu aynı karanlık, tutuklayıcı bakışlar tutmuştu. Talepkâr, sahiplenici.

Şu anda bile kendini Nathan'ın sinir bozucu bakışlarından ayırmakta zorlanıyordu. "Ben, şey... Carys için ambalaj bandı arıyordum," diye ağzından kaçırdı. "Bana malzeme odasının yerini tarif etti ama kaybolmuş olmalıyım."

Homurdandı, siyah kaşlarından biri neredeyse belli belirsiz kalktı.

Jordana aceleyle devam etti, onu bu kadar tedirgin etmesinden nefret ediyordu. "Genellikle burada, malikanedeyken, yerleşim bölgelerinden uzak dururum."

"Olması gerektiği gibi," dedi. "Buraya ait değilsin."

Kelimeler kaba çakıl taşları gibiydi, derin bir gümbürtüydü ve hâlâ göğsüne bastırıldığı parmaklarında titreşiyordu. Alçak gök gürültüsü

Sesi uzuvlarına yayıldı. Vücudunun aniden titreyen merkezine.

Jordana ellerini ondan çekerek çapraz yumruklarını göğsünde birleştirdi. "Ben sadece Şimdi gideceğim o zaman."

Tanrı yardımcısı olsun, ama adam ona bakmaya devam ediyor, onun kendi tedirginliğinin iplerinde sallanmasını izliyordu. Sert, yakışıklı yüzü o kadar okunaksızdı ki, gerçekten ona mı yoksa onun içinden mi baktığını merak etti.

Adam onu incelerken Jordana kendini savunmasız hissetti. Onun delici gözleri altında kendini soyulmuş ve savunmasız hissediyordu. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Adamın koyu renk gözleri kızın ağzına kaydı ve kız anında paylaştıkları öpücüğü hatırladı. Aslında tam olarak paylaşmış sayılmazlardı, çünkü öpüşen kişi oydu.

Nathan orada şimdi olduğu gibi duruyordu, kaya gibi sağlam, sarsılmaz.

Çılginca soğukkanlı ve kontrollü.

Jordana bunu nasıl yaptığını merak ediyordu - nasıl bu kadar etkilenmemiş görünebildiğini, yine de içgüdülerini küfür sınırında bir beklentiyle canlandıran bir bakışla onu nasıl tutabildiğini. Akli ona kaçmasını söylese de vücudundaki her bir lif ona ayarlanmıştı. Bu tehlikeli adamdan ve onun fırtınalı gözlerinde gizlenen karanlık cazibeden kaçınmak için.

Nathan hakkında duyularının bilip de aklının henüz kavrayamadığı şey neydi?

Belki onu tekrar öperse, bu Cins erkekte onu bu kadar telaşlandıran ve kafasını karıştıran şeyin ne olduğunu anlayabilirdi.

Şimdi boğazının arkasında alçak bir hırıltı toplanıyordu. "Benimle gel."

Bu bir rica değildi. Bu bir emirdi ve umutsuzca reddetmek istese de, ayakları çoktan onun sert emrini yerine getirerek altında hareket etmeye başlamıştı.

Jordana onun kendisini malikânenin konut bölümüne geri götüreceğini sanıyordu. Bunun yerine, kısa süre sonra kendini onun peşinden başka bir yılan gibi kıvrılan koridorda, geçidin sonuna yakın kapalı bir kapıya doğru ilerlerken buldu.

Nathan kapıyı açtı, sonra ona döndü. "İçeri."

Onun yanından geçerek eşiğin diğer tarafındaki ışıksız odaya baktı.

Ve görünüşe göre vücudu ona hâlâ kafasından daha çok güveniyordu, çünkü tek bir şüphe sözcüğü bile duymadan mürekkep gibi karanlığa doğru yürüdü.

Onu takip etti, o kadar yakındı ki vücut ısısının sırtını yaktığını hissedebiliyordu.

Uzun, boş bir koridordaki karanlık bir odaya, muhtemelen tanıyabileceği en ölümcül adamla birlikte girmenin tehlikesini kabul etmemek imkânsızdı.

Yine de nabızı damarlarında atmaya devam ediyordu. Cildi gergin, çok sıcak hissediyordu. Korkudan değil, öyle olması gerektiği halde.

Beklenti gergin bir sarmaldı, midesinde bükülüyordu ... ve daha aşağıda Hala.

Ona ne zaman dokunacaktı?

Bu bir "*acaba*" sorusu değildi; o da aynı şekilde bunu biliyordu. Sonunda ellerini onun üzerine koyduğunda, ona izin verecekti.

Jordana onun parmaklarını teninde, nefesini saçlarında hissetmek için bekledi. Bunu arzuluyordu, o anda bunu o kadar çok istiyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Nathan onun arkasına geçti. Şimdi daha da yaklaşmıştı ve Jordana gözlerini kapattı, ciğerleri donmuştu.

Tepemizde bir ışık yandı.

Bir dakika öncesinin yutan karanlığından sonra, küçük, kapalı çevresini aydınlatarak sarsıcı bir şekilde parladı.

Jordana rahatladığına kendini inandırmaya çalışarak, "Malzeme odası," diye fısıldadı.

Nathan onun yanından geçip sağlam metal raflardan oluşan bir kuleye doğru ilerledi. Üst üste yığılmış çeşitli ofis ürünleri ve teknoloji ekipmanlarının arasından kalın bir şeffaf bant rulosu aldı.

Elinde kasetle geri döndü ama Jordana kaseti ondan almak için uzanınca geri çekti.

"Carys bugün taşınıyor." Jordana başını sallayınca gözlerini ona dikti. "Dün gece Aric'le arasında olanlar yüzünden mi?" Jordana başını salladı. "Hayır. Çünkü zamanı geldi. Kendi hayatını yaşamak istiyor. hayat."

Nathan boğazının arkasından şüpheli bir ses çıkardı. "Ne tür bir Rune gibi bir erkekle nasıl bir hayatı olmasını bekliyorsunuz?"

"Yargılamak bana düşmez," diye yanıtladı Jordana. "Ayrıca, benim yanıma taşınıyor, onun değil. Carys ve Rune arasında olanlar onları ilgilendirir."

"Ona zarar verene kadar. Ya da daha kötüsü," diye uyardı Nathan.

"Rune asla Carys'e zarar vermez. Onu seviyor--

"Nathan alay etti. "Ona bunu mu söylüyor?"

Jordana kaşlarını çattı. "Ona o kadarını söyledi, evet. Ama birlikte olduklarında da bunu görüyorum. Carys ve Rune birbirlerine derinden aşıklar."

"Ve sanırım sen de bu duygular konusunda bir tür uzmansın." Tereddütsüz bakışlarında karanlık bir şey parıldıyordu. "Bir erkeğin kalbinde ne olduğunu sadece ona bakarak söyleyebilir misin?"

Jordana onun yanında kıpırdamamak için kendini zor tuttu. Şu anda Rune ve Carys hakkında konuşmuyordu ama kendisi hakkında konuşuyor olabileceğini düşünmek Jordana'nın cesaret edemediği bir yoldu.

Burada değil.

İstese bile kaçabileceği bir yer yokken olmazdı. "Carys yetişkin bir kadın," dedi Jordana, dikkati başka yöne çekmeyi umarak. ait olduğu yere geri döndü. "Eğer Rune'la birlikte olmaya karar verirse - eğer onu kan bağı olan eşi olarak kabul ederse - bu tamamen ona kalmış. Senin ya da ailesinin onun için en iyisinin ne olduğunu düşündüğünün bir önemi yok."

"Buna gerçekten inansaydın, Elliott Bentley-Squire gibi biriyle birlikte olacağından şüpheliyim."

Jordana tamamen şaşırmış olduğu gerçeğini saklamaya bile çalışmadı. "Elliott'ı tanıyor musun?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "Onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Onu o kadar da ilginç bulmuyorum. Bu da bana senin neden ilginç bulduğunu merak ettiriyor." Kaba bir soruydu ama Nathan'ın umurunda değil gibiydi. "Sen ve Elliott Bentley-Squire aşağı yukarı son bir yıldır kesin bir sonuçtunuz."

"Evet," diye cevap verdi.

"Uzun zaman oldu," dedi Nathan. "Ve henüz kan bağı yok."

Jordana kaşlarını çattı, kendini savunma ihtiyacı hissetti. Elliott da öyle. "O ve ben birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Elliott ben doğmadan önce de aile dostumuzdu." Nathan'ın yüzü değişmeyince, "Hazır olduğumuzda her şeyi resmileştireceğiz. Acelemiz yok."

"Görünüşe göre," diye kabul etti, ama ses tonu hiç de hafif değildi. "Adamın profesyonel özgeçmişinden gördüğüm kadarıyla, bir anlaşmayı sonuçlandırmak için yetersiz olduğunu göstermiyor. Bu yüzden sorunun sizden kaynaklandığını tahmin ediyorum."

"Sorun yok," diye ısrar etti, onu bu konuda ikna etmeyi ne kadar çok istediğine şaşırmıştı. Şu anda, malzeme odasının tenhaliğinde Nathan'dan sadece bir adım ötede dururken, kendini ikna etmesi gerekiyordu

Elliott Bentley-Squire'a ait olduğunu söyledi. Jordana çenesini kaldırdı. "Elliott ve benim hakkımda çok şey bildiğini düşünüyor gibisin. Sivillerin mahremiyetini ihlal etmek gibi bir alışkanlığınız mı var?"

"Hayır. Sadece beni öpmeyi alışkanlık haline getiren, sonra da müstakbel eşlerine benim kim olduğumu bilmedikleri konusunda ısrar eden kadınlar."

Aman Tanrım. Müzeden ayrılmadan önce Nathan onun Elliott'ı tanıdığını inkâr ettiğini duymuş olmalıydı. Jordana şimdi pişmanlık duyarak yüzünü buruşturdu. Başını hafifçe salladı. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Eğer Bentley-Squire'ı mutlu etmek için ona yalan söylemen gerekiyorsa, bu beni ilgilendirmez."

"Hayır," dedi, iğneyi görmezden gelerek. "Yani, dairemdeki o gece için özür dilerim. . seni öptüğüm gece için."

"Öyle misin?" Ona inanmamıştı. Ses tonu soğukkanlı ve düzdü ama tehlikeli bir yanı da vardı.

"Elbette, özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"O zaman neden yaptın?"

Hem kendisine hem de ona mantıklı gelecek bir cevap bulmak için yere baktı. "Bunu yaptım çünkü korkuyordum."

"Korkmuş görünmüyordun, Jordana."

"Carys'in o gece Rune ile orada olduğunu öğrenirsen ne yapabileceğinden korktum. Ben sadece öğrenmeni engellemek istedim. Sadece dikkatini dağıtmak istedim."

Yüzü meydan okurcasına karardı. "Bunu yapmanın bir düzine farklı yolu vardı ama hiçbirini ağzını benimkinin üzerine koymayı içermiyordu."

Yanaklarının ısındığını ve kızardığını hissederek inledi. "Biliyorum. Zaten özür diledim. Bu bir hataydı ve özür dilerim Nathan."

Adamın ona bakışı, öpüşmelerinin her bir nüansını kadının duyularında yeniden canlandırdı -ağzının onunkinin altındaki yastığı, dudaklarının yumuşaklığı ile koyu gölgeli çenesinin sert aşındırıcılığı. Kız kendini ona doğru atarken bedeninin güçlü durgunluğu.

Sert, tam bir kontrolün içine hapsedilmiş cezalandırıcı kas ve ölümcül güç.

Zar zor tanıdığı arsız bir yanı, o öpücüğü tekrar tatma arzusuyla zonkluyordu.

Bu ölümcül erkeğe karşı ve demir disiplini birazcık bile bırakıp bırakmadığını görmek için.

Düşüncelerinin davetsizce yönlendirilmesiyle yüzüne daha da rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı.

Ve içinde derinlerde bir yerde, rahatsız edici bir başka sıcaklık filizlendi.

Nathan'ın bakışları onun üzerinde kaldı, gözleri onunla ilgili her şeyi görüyordu. Her şeyi biliyorlardı. Onun üzerinde acımasızca çalışıyorlar.

Jordana birden endişelendi, Nathan'ın ona dokunabileceğinden korktu. Onu öpmesinden korktum. Öpmeyeceğinden korkuyorum.

"O kaseti şimdi alacağım," dedi, sesi kalın ve boğuktu.

Ona vermedi, kımıldamadı. "Bana Elliott Bentley-Squire'da ne bulunduğunu söyle."

Jordana, Nathan'ın karanlık gözlerine baktı. Başını iki yana salladı. "Anlat bana," diye ısrar etti.

Elliott hakkında konuşmak o anda yapmak istediği en son şey olsa da, Jordana bir nefes aldı ve kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı. "Nazık ve sevecen biri," diye mırıldandı güçlkle. "Sadık, istikrarlı ve özenli ..."

Nathan'ın dudakları karanlık bir eğlenceyle büküldü. "Bir evcil hayvanı böyle tarif etmeni beklerdim, seni beceren adamı değil."

Bu açık sözlülük onu şok etmiş, utandırmıştı. Ama aynı zamanda Nathan'ın incelikten yoksun oluşu onu istemeden de olsa tahrik etmişti. Onda alışkın olduğu hiçbir şeye benzemeyen bir çığlık vardı. Bu tehlikeli erkek söz konusu olduğunda ateşle oynuyordu ve bu onu sadece aleve daha yakın dans etmek istemesine neden oluyordu.

"Elliott ve ben sevgili değiliz," dedi, kelimeleri geri ısırma korkmadan önce ağzından iterek. "Onunla hiç o şekilde birlikte olmadım."

"Ve sen de onun böyle olmasını istemezsin."

Jordana kaşlarını çattı, Nathan'ın onun hakkında bu kadar kolay bilgi sahibi olmasından nefret ediyordu. "Ben hiç öyle birini istemedim. Hiç kimse olmadı."

"Kimse yok mu?" Nathan durduğu yerde daha da hareketsizleşmiş gibiydi. Onda algılayabildiği tek hareket, çene çizgisi boyunca uzanan bir tendonun tik taklarıydı. "Seni istiyor, bu Elliott Bentley-Squire. Seni kendisine kan bağıyla bağlamak için bir yıl bekledi. Seni ele geçirmesini daha ne kadar engelleyebileceğini sanıyorsun, Jordana?"

"Elliott sabırlı bir adamdır. Ben zamanı geldiğine karar verene kadar bekleyecektir."

Nathan sert bir homurtu çıkardı. "O zaman o senin ihtiyacın olan türden bir eş değil.

Senin gibi bir kadının hak ettiği türden bir erkek değil."

Onun meydan okumasına kendi meydan okumasıyla karşılık verecek kadar cesaretini topladı. "Neye ihtiyacım olduğu ya da neyi hak ettiğim hakkında ne biliyor olabilirsin ki?"

Ona doğru daha sıkı adımlarla yaklaştı ve vücudunun devasa genişliğiyle onu geriye doğru sıkıştırdı. "Elliott Bentley-Squire'ı hiç beni öptüğün gibi öptün mü?"

Cevap vermedi, ona bu kadar yakinken kelimeler oluşturmamıştı. "Hiç sadece sana bakarak yanaklarını alevlendirdi mi, ya da Sana yapmasını istediğin şeyler yüzünden nabzın damarlarında bir çekiç gibi atıyor mu?"

Jordana yutkundu. Küçük düşürücü bir sızlanmanın eşlik ettiği titrek bir nefes verdi. Her nasılsa, içinde fırtına gibi dönen karanlık, istenmeyen arzusun ve kafa karışıklığının ortasında sesini bulmayı başarmıştı. "Sanırım bunun yerine senin gibi birini istemem gerektiğine inanacak kadar kibirlisin?"

Sonra kıkırdadı, alçak sesle ve mizahsızca. "Hayır, Jordana. Ben hayatında ya da yatağında isteyeceğin son adamım."

Ve yine de ondan uzaklaşmadı. Sadece sonsuz gibi görünen bir süre boyunca onu vücuduyla kafeste tuttu.

Gözleri ona bakarken küçük kehribar kıvılcımlarıyla çatırdadı. Üst dudağının gür çizgisinin ardında sadece sivri dişlerinin uçları fark ediliyordu.

Jordana onun elini tutmak için bedenleri arasındaki az mesafeden uzandığını hissetti. Parmakları sıcak ve güçlüydü, onu sıkı, yol gösterici kavrayışıyla tutarken çok büyük ve emrediciydi.

Kızın gevşek yumruğunu çözdü ve avucuna sert, yuvarlak, soğuk ve şık bir şey koydu. Tabii ya. Ambalaj bandı rulosu.

"Şimdi ait olduğun yere geri dön, Jordana." Sonunda Jordana'dan uzaklaştı ve onu soğuk, şaşkın bir uyarılma ve reddedilme hali içinde bıraktı. "Çık dışarı," dedi, sert komutunda bir uyarı vardı.

Jordana bandı göğsüne bastırdı ve kapıya doğru yeterince hızlı koşamadı.

Kız koridora doğru koşmaya başladığında ekledi: "O öpücük bir hataydı Jordana, ikimiz için de. Ama bunun olduğu için benden daha fazla üzgün olduğuna inanmamı bekleme."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.